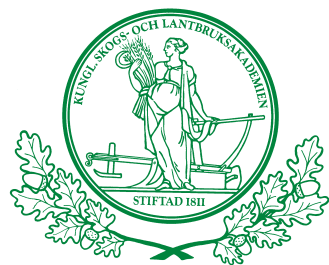

Kungl. Skogs- och Lantbruksakademien publicerar sedan 2003 minnesord över avlidna ledamöter i en egen skriftserie. Tidigare ingick minnesorden i akademiens tidskrift KSLAT.

Minnesorden ingår i akademiens biblioteks serie småskrifter och varje skrift omfattar ledamöter avlidna under två år. Texterna är framtagna för att så långt som möjligt beskriva ledamöternas verksamhet och insatser inom akademiens områden, som karriärvägar, publicering, utmärkelser och belöningar. En annan målsättning har varit att lyfta fram engagemang på områden som till exempel politik och föreningsrörelse liksom historiska och kulturella intressen. Minnesorden ska ses som ett försök att så långt som möjligt teckna en helhetsbild av ledamöterna både som akademiledamöter och som personer.

KUNGL. SKOGS- OCH LANTBRUKSAKADEMIEN

Småskrifter nr 20

Supplement till Kungl. Skogs- och Lantbruksakademiens Tidskrift

MINNESORD ÖVER LEDAMÖTER 2019–2020 RED. JIMMY LYHAGEN

Kungl. Skogs- och Lantbruksakademiens minnesord över ledamöter avlidna 2019–2020

Red. Jimmy Lyhagen

KUNGL. SKOGS- OCH LANTBRUKSAKADEMIEN

MINNESORD ÖVER AVLIDNA LEDAMÖTER 2019-2020

MISCELLANEA

Kungl. Skogs- och Lantbruksakademiens
minnesord över ledamöter
avlidna 2019–2020

Småskrifter nr 20
Kungl. Skogs- och Lantbruksakademien
Bibliotek, arkiv och historiska projekt (BAHP)

Red. Jimmy Lyhagen

KUNGL. SKOGS- OCH LANTBRUKSAKADEMIEN
Supplement till Kungl. Skogs- och Lantbruksakademiens Tidskrift

Beställningar av denna skrift kan göras från:
Kungl. Skogs- och Lantbruksakademiens bibliotek (KSLAB)
Box 6806, 113 86 Stockholm
Tel: 08-54 54 77 20
E-post: kslab@ksla.se

Småskrifter nr 20
Utgiven av Bibliotek, Arkiv och Historiska Projekt (BAHP)
Redaktörer för serien: *Jimmy Lyhagen & Per Eriksson*
Förlagsredaktör: *Jimmy Lyhagen*

Grafisk form: *Elina Antell*
Tryck: *Publit, 2023*
ISSN 1650-5026
ISBN 978-91-88567-81-9

Innehåll

Förord	7
<i>Minnesord över bedersledamöter</i>	9
Jacques Diouf	10
<i>Minnesord över svenska ledamöter</i>	13
Hans Henrik Abelin	14
Wilhelm Bennet	16
Gunnar Dahlberg	18
Sten Ebbersten	20
Hubertus Eidmann	22
Jan-Gerhard Hemming	24
Göran Hugosson	26
Stig Johansson	28
Yngve Jonsson	30
Bleckert Lagerfelt	32
Magnus Larsson	34
Carl Johan Lidén	36
Lennart Fredrik B:son Lilliehöök	38
Harry Linnér	40
Göran Lönner	42
Jan Mattsson	44
Johan Nordenfalk	46
Ragnar Ohlson	48
Jan Rendel	50
Knut Rönningen	52
Birgitta Sidh	54
Åke Troedsson	56
Ivar Virgin	58
Sune Zachrisson	60
Leif Zetterberg	62
<i>Minnesord över utländska ledamöter</i>	65
Kenneth Domier	66
Horst Eichhorn	68
Börje Gustafsson	70

Robert Holzapfl	72
Gerrit Meester	74
Nikolay Moiseev	76
Erkki Oksanen	78
Louis Ollivier	80
Marian Truszczyński	82
Masanao Umebayashi	84
<i>Alfabetisk förteckning över ledamöter avlidna 2003–2020</i>	87

Förord

AKADEMIEN ger sedan 2003 ut en serie med minnesord över avlidna ledamöter. Undertecknade företrädare för respektive avdelning har tillsammans med Enheten Bibliotek, Arkiv och Historiska Projekt (BAHP) tagit fram texterna.

Underlag till biografierna har hämtats från många olika källor, både tryckta och muntliga. Uppslagsverk och biografiska arbeten av olika slag samt minnesord publicerade på annan plats, till exempel i facktidskrifter och dagspress. Kolleger, akademiledamöter och ibland medlemmar i den avlidnes familj, har också varit värdefulla källor. Biografiska uppgifter har också hämtats ur akademiens eget arkiv. De största svårigheterna har inte oväntat de utländska ledamöterna erbjudit, som tidigare endast erhållit sporadiskt tryckta eftermälen i akademiens tidskrift (KSLAT). Särskild tid har lagts ned på att spåra data om de utländska ledamöterna, där ledtrådarna främst varit tidigare arbetsplatser och relevanta ledamotskap i andra akademier. Nekrologer ur utländska skrifter har också använts i den mån de kunnat spåras.

Akademibibliotekarie Jimmy Lyhagen har samordnat arbetet och tagit fram underlag till minnesorden. I första hand är syftet med minnesorden att lyfta fram ledamöternas verksamhet inom akademiens områden och de roller som ledamöterna har haft inom akademien. Det rör medverkan i kommittéer, utskott och arbetsgrupper eller akademiens styrande organ.

Ett annat mål har varit att ge exempel på ledamöternas författarskap, både vetenskapligt och annat, genom att infoga ett urval titlar på skrifter eller artiklar. Registren till akademiens tidskrift KSLAT har också inventerats. Belöningar och utmärkelser har genomgående omnämnts då de påträffats. Ytterligare ett syfte har varit att exemplifiera engagemang i samhället såsom uppdrag i styrelser och föreningar. Privata intressen har också tagits med för att så långt som möjligt teckna en helhetsbild av ledamöten.

Alla minnesordsskrifter publiceras som PDF-filer på akademiens webbplats (www.ksla.se).

Minnesorden är ordnade efter kategorierna hedersledamöter, svenska ledamöter och utländska ledamöter och sorterade alfabetiskt. Skriften avslutas med en kumulerad alfabetisk förteckning över akademiledamöter avlidna 2003–2020.

Bo Andersson

Allmänna avdelningen

Jan-Åke Lundén

Skogsavdelningen

Jan Philipsson

Jordbruksavdelningen

Minnesord över hedersledamöter

Jacques Diouf

Förre generaldirektören vid FAO Jacques Diouf, Dakar, Senegal, avled den 17 augusti 2019 i en ålder av 81 år. Han var född den 1 augusti 1938 i Saint Louis, Senegal.

Jacques Diouf utbildade sig i Frankrike där han tog agronomexamen i Grignon-Paris, en Master-examen i tropiskt lantbruk i Nogent-Paris och en doktorexamen i lantbruksekonomi i Panthéon-Paris. Han genomgick också utbildningar i New York som gav honom Senior Program Certificate i Management.

Jacques Diouf innehade en lång rad poster både nationellt och internationellt. I sitt hemland var han bl.a. statssekreterare för forskningsfrågor, parlamentsledamot, ordförande för Senegals kommitté för utländska relationer samt ambassadör i FN.

Den viktigaste befattningen Jacques Diouf innehade var som generaldirektör och chef för FAO i Rom under åren 1994–2011.

Under sin tid som chef för FAO ledde Jacques Diouf en tydlig inriktning av verksamheten på en ökad livsmedelsproduktion, särskilt i utvecklingsländerna, för att motverka hunger och fattigdom. Han drev mer målmedvetet än någon annan internationell aktör kampen för en tryggad livsmedelsförsörjning som en mänsklig rättighet och vägen till ekonomisk tillväxt. Medan de internationella finansieringsinstitutionerna IMF och

Världsbanken samt många bilaterala biståndsgivare insisterade på att mottagarländerna skulle prioritera industrialisering och urbanisering utan beaktande av det inhemska jordbruket, hävdade Jacques Diouf att investeringar för utveckling av det inhemska jordbruket med fokus på småbrukarna var vägen till tillväxt och tryggad tillgång till mat. Han verkade starkt för kvinnornas möjligheter att försörja sig på jordbruk. En ökad jämlikhet, innebärande att kvinnor förfogade över lika stora jordbruksresurser som männen, beräknades öka tillväxten i jordbruket med 30 procent.

Jacques Diouf bidrog till betydande organisatoriska förändringar, både genom effektivisering av FAO:s verksamhet och genom bildande av olika organ för samarbete och lärande utvecklingsländer emellan. Inom FN-systemet fördjupade han särskilt samarbetet med World Food Programme, WFP, och International Fund for Agricultural Development, IFAD. Inom FAO:s ansvarsområde tog han viktiga initiativ rörande såväl kemikalieanvändning och växtgenetik som skogs- och fiskefrågor i syfte att stödja en ansvarsfull utveckling av dessa resurser.

Jacques Diouf erhöll en rad olika utmärkelser bland annat ett flertal hedersdoktorat i olika länder.

Jacques Diouf invaldes 2012 som utländsk ledamot och utsågs samtidigt till hedersledamot i Kungl. Skogs- och Lantbruksakademins jordbruksavdelning.

Baserat i huvudsak på text av Christina Engfeldt.

Jan Philipsson

Minnesord över svenska ledamöter

Hans Henrik Abelin

Förre verkställande direktören Hans Henrik Abelin, Lidingö, avled den 23 december 2019 i en ålder av 89 år. Han var född den 10 februari 1930 i Linköping.

Hans Henrik Abelin växte upp i Linköping och tog studentexamen 1948 samt Jur. Kand. examen i Stockholm 1954. Efter tingstjänstgöring 1955–57 anställdes han vid Svea hovrätt 1958. Där arbetade han i över två decennier. Parallellt var han sakkunnig vid Finansdepartementet. Abelin var under en period chef för departementets bank- och försäkringsenhet. Under perioden 1974 till 1981 var han bankinspektör och chef för allmänna avdelningen vid Bankinspektionen.

År 1981 anställdes Hans Henrik Abelin som VD i Sveriges Allmänna Hypoteksbank och i Lantbrukskredit AB. Genom dessa befattningar hade han en central ställning för lantbrukets kreditförsörjning.

Under sin tid som assessor och hovrättsråd vid Svea hovrätt medverkade Abelin i ett flertal statliga utredningar rörande statlig beskattning samt värdepappersmarknaden. Därtill medverkade han i artiklar i ekonomiska och juridiska tidskrifter.

Abelins kunskaper om ekonomi kom väl till pass i KSLA och från 1992 till och med 1999 var han ordförande i KSLA:s ekonominämnd.

Hans Henrik Abelin hade många intressen. Han anlände ofta till ekonominämndens sammanträden på en tung motorcykel. Samtidigt var han en skicklig pianist och skrev dessutom en barnbok.

Hans Henrik Abelin invaldes 1988 som ledamot i Kungl. Skogs- och Lantbruksakademiens allmänna avdelning.

Baserat i huvudsak på invalsförslag samt underlag från Åke Barklund och Stefan Günther.

Bo Andersson

Wilhelm Bennet

Lantmästare Wilhelm Dücker Bennet, Helsingborg, avled den 3 april 2020 i en ålder av 83 år. Han var född den 5 juli 1936 i Kafås, Västergötland.

Efter examen 1954 vid Lunds Privata Elementarskola, Spyken, följde jordbrukspraktik i Sverige och England, reservofficersutbildning 1956–57 samt vidare lantbruksutbildning vid Alnarps lantbruksskola. Han arbetade 1959–60 som bokhållare på Sockerbolagets gård Säbyholm, Landskrona, och som rättare vid Ryholms gods i Västergötland innan han 1961 tog lantmästarexamen vid Alnarp. Efter examen blev han förvaltarassistent vid Alnarps egendom, varefter han under åren 1963–68 var inspektör vid Bjersgårds gods, Klippan.

Wilhelm Bennet övertog 1968 ägandet och förvaltningen av familjens gårdar Öртоfta och Slättäng. Familjen utökade 1979 sitt ägande med Trulstorps egendom dit familjen då flyttade. Wilhelm Bennet skötte skickligt de stora åkerarealerna och under hans ledning var egendomarna kända för återkommande både höga och jämna skördar. Hans växtodlingsintresse innebar bland annat ett engagemang i den lokala försöks- och växtskyddsringen. Gården Slättäng blev f.ö. riksbekant för sina långliggande fosfatförsök. Wilhelm Bennet rönt därför stor respekt som växtodlare och ekonomisk driftsledare. Följaktligen var egendomarna i mycket gott skick när de överlämnades till nästa generation.

Wilhelm Bennet var också mycket intresserad av jordbrukets mekanisering och var själv en duktig tekniker. Han gjorde både egna maskinkonstruktioner och importerade maskiner genom egen maskinfirma. Tillsammans med Sockerbolaget utvecklade han maskiner som kom att underlätta arbetet i de större betodlingarna. Wilhelm Bennet var tidigt inne på olika tekniska lösningar för det som kom att kallas plöjningsfritt jordbruk. Det var därför naturligt att Statens Maskinprovningar utnyttjade hans kunskaper som ledamot och för provningar av maskiner på hans egendomar.

Wilhelm Bennet invaldes 1986 som ledamot i Kungl. Skogs- och Lantbruksakademiens jordbruksavdelning.

Baserat i huvudsak på texter av Stig Remvig, Harald A:son Moberg, Erik Johansson och KSLA-parentation.

Jan Philipsson

Gunnar Dahlberg

Förre skogsdirektören, civiljägmästare Herman Gunnar Dahlberg, Hudiksvall, avled den 22 juni 2019 i en ålder av 88 år. Han var född den 30 juli 1930 i Rämmen, Värmlands län.

Gunnar Dahlberg tog studentexamen 1948 och avlade civiljägmästar-examen vid Kungl. Skogshögskolan 1955. Året därpå anställdes han vid dåvarande Iggesunds Bruk, sedermera Holmen AB, en arbetsgivare han blev trogen hela sitt yrkesliv. Endast 34 år gammal utsågs Gunnar Dahlberg till chef för Bjuråkers skogsförvaltning som då var en av de största i landet. Han avancerade efterhand till skogschef och sedermera till skogsdirektör. Under en period var han också ansvarig för bolagets företagshälsövård.

Gunnar Dahlberg fick uppleva hela den omvälvande mekaniserings- och effektiviseringseran i svenskt skogsbruk. Han var själv en av de drivande krafterna i denna omställning, något han delvis beskrivit i boken *Genombrottstider i Bjuråkersskogen 1955–1975*. Under 1970- och 1980-talen innehade han även funktioner i en rad skogligt anknutna kommittéer, organisationer och styrelser och blev därigenom en av de mest inflytelserika personerna i Skogssverige.

Efter sin pensionering 1992 engagerade sig Gunnar Dahlberg bland annat djupt i hemstaden Hudiksvalls kommunalpolitik. Han hade ett genuint intresse för hembygden och dess kulturhistoria, vilket bland annat mani-

festerades i den informativa turistled i Dellensjöarnas omgivningar som han initierade.

Gunnar Dahlberg invaldes 1986 som ledamot i Kungl. Skogs- och Lantbruksakademiens skogsavdelning.

Baserat i huvudsak på invalsförslag och text av Jan Fryk.

Jan-Åke Lundén

Sten Ebbersten

Professor emeritus Gunnar Sten Ebbersten, Knivsta, avled den 7 november 2020 i en ålder av 82 år. Han var född den 13 oktober 1938 i Kattarp, Skåne.

Sten Ebbersten växte upp på en mindre gård i nordvästra Skåne och avlade studentexamen i Helsingborg. Uppväxten präglade Ebbersten starkt och livet igenom verkade han för hushållning med jordens resurser. Efter lantbrukspraktik och värnpliktsutbildning inriktade Ebbersten sig en kortare tid på filosofistudier i Lund innan han gick ett propedeutiskt år på Svalövs lantbruksskola. Därefter begav han sig till Uppsala för studier vid Lantbrukshögskolan, där han 1967 avlade agronomexamen med markväxtinriktning. Han fortsatte med forskarutbildning och avlade agronomie doktorsexamen 1972 på en avhandling om rester av kemiska bekämpningsmedel i jord och växter.

Såväl före högskolestudierna som under studietiden vid Lantbrukshögskolan arbetade Ebbersten vid Weibullsholms Växtförädlingsanstalt. Våren 1966 tillträdde han en tjänst som assistent vid institutionen för Växtodling, Ultuna. Därefter fortsatte han att verka vid samma institution utifrån olika tjänster som forskningsassistent, försöksledare och tf statsagronom. Den senare tjänsten tillträdde han 1975. Den övergick 1978 till ordinarie befattning som statsagronom i växtföljdsfrågor. Han utnämndes 1990 till professor i alternativa produktionsformer i jordbruket och trädgårdsnäringen, den förste i sitt slag.

År 1983 utsågs Sten Ebbersten till dekanus för den lantbruksvetenskapliga fakulteten vid universitetet, ett uppdrag han innehade i sex år. Sten Ebbersten hade ett skarpt intellekt. Han strävade efter ökad tvärvetenskap och vidgade tankesfären genom att föra in etiska, kulturella, sociala och ekologiska perspektiv på lantbruket och livsmedelsförsörjningen, nationellt såväl som globalt. Han deltog ofta i debatter och anlade gärna ett långsiktigt perspektiv på olika frågor där kortsiktig ekonomi fick underordna sig ekologiska hänsyn. Ebbersten var många gånger kritisk till den industriella utvecklingen inom jordbruket. Han argumenterade för alternativa odlingsmetoder och hållbarhet långt innan detta blev modernt och arbetade därför ofta i motvind. Med tiden blev det uppenbart att hans forskning i hög grad bidrog till en ny syn på jordbruk med större fokus på långsiktig bördighet och hållbara odlingsystem som livsförutsättningar.

Med sitt breda engagemang för de internationella livsmedelsfrågorna följde att han också fick internationella uppdrag inom jordbruksforskningen. Han var sålunda ledamot i Sidas Styrelse för u-landsforskning och i styrelserna för två internationella forskningsinstitut inriktade på jordbruksforskning för den tredje världens behov.

Sten Ebbersten invaldes 1984 som ledamot i Kungl. Skogs- och Lantbruksakademiens allmänna avdelning.

Baserat i huvudsak på invalsförslag av Rune Larsson och Birger Granström samt minnesord av Bo Bengtsson, Karin Höök, Ulrich Nitsch och Maria Wivstrand m.fl.

Bo Andersson och Jan Philipsson

Hubertus Eidmann

Professor emeritus, Fil.dr, Dr.phil.nat., Hubertus H. Eidmann, Åkersberga, avled den 8 juni 2020 i en ålder av 91 år. Han var född den 19 juni 1928 i Tyskland.

Hubertus Eidmann kom att uppleva både nazismen och andra världskrigets fasor under sin uppväxt. Genom sin farbror, som var professor i forstzoologi i Göttingen, kom han tidigt i kontakt med entomologin. Sin akademiska utbildning fick han vid universiteten i Heidelberg och Frankfurt am Main, med tysk doktorsgrad i zoologi 1955. Samma år kom Hubertus Eidmann till Sverige och anställdes som assistent vid zoologiska avdelningen vid Statens skogsforskningsinstitut, sedermera Skogshögskolans avdelning för skogsentomologi. År 1958 avlade han filosofie licentiatexamen i entomologi vid Stockholms högskola och 1966 disputerade han för filosofie doktorsgrad vid Stockholms universitet med en avhandling i zoologi. Samma år antogs han som docent i zoologi, särskilt entomologi. Följande år, 1967, utsågs han till laborator och sedermera biträdande professor i skogsentomologi, företrädesvis skydd mot insekter. År 1980 utnämndes han till professor i skogsentomologi vid den nybildade institutionen för växt- och skogsskydd vid Sveriges lantbruksuniversitet i Uppsala, en tjänst som han innehade till sin pensionering 1992.

Under Hubertus Eidmanns verksamhetstid förändrades både skogsbruket och forskningen i grunden. Hans första arbetsuppgift 1955 var att utvärdera en DDT-besprutning av fjällbjörkskogen i Abisko mot angrepp av

fjällbjörkmätarens larver. Kemisk bekämpning av snytbaggar och barkborrar var viktiga inslag i den tillämpade skogsentomologin. I och med DDT-förbudet 1975 förändrades fokus mot alternativa metoder och där gjorde Hubertus Eidmann betydande insatser. Hans forskning omfattade emellertid även mer grundläggande forskning om skogsinsekters ekologi och beteende och han ägnade sig till en början åt skadegörare på lärkträd i Sverige. Hans avhandling handlade om lärkträdmalens ekologi och fysiologi i Sverige och det var långt innan frågor om främmande och invasiva arter blev aktuella. Olika aspekter på framför allt snytbaggens biologi, skadegörelse och bekämpning löpte som en röd tråd genom Hubertus Eidmanns forskargärning. Han hade omfattande internationella kontakter och det var därför naturligt att han blev ordförande för den nybildade IUFRO-arbetsgruppen ”Integrated control of Hylobius species”. Han har också varit ordförande för NJF:s arbetsgrupp för biologisk bekämpning och sekreterare för nordiska samarbetsgruppen för skogsentomologi 1967–72.

Hubertus Eidmann var en engagerad och inspirerande lärare och har sedan 1966 undervisat och handledt studenter på alla nivåer i skogsentomologi samt hållit gästföreläsningar inom och utom landet. Han ägnade också mycken tid åt att informera skogsbrukets aktörer om aktuella skogsentomologiska problem och forskningsframsteg. Han skrev en lärobok om skadegörare i skogen och otaliga populärvetenskapliga artiklar samt medverkade flitigt i olika informationsatsningar. Han har också varit fakultetsopponent vid disputationer vid Stockholms och Uppsala universitet samt sakkunnig vid tjänstetillsättningar i Sverige och Tyskland.

Hubertus Eidmann invaldes 1986 som ledamot i Kungl. Skogs- och Lantbruksakademiens skogsavdelning. Han har varit ledamot i Pris- och belövningsnämnden. År 1977 skrev han i *Kungl. Skogs- och Lantbruksakademiens tidskrift* uppsatsen ”Problem och metoder i skogsförnygringsarbetet”.

Baserat i huvudsak på text av Bo Långström.

Jan-Åke Lundén

Jan-Gerhard Hemming

Agronom Jan-Gerhard ”Janne” Hemming, Skara, avled den 25 september 2019 i en ålder av 92 år. Han var född den 21 september 1927 i Helsingborg.

Hemming växte upp i Skåne och tog studentexamen i Kristianstad 1946. Efter reservofficersutbildning vid artilleriet 1946–47 följde studier vid lantbrukshögskolan i Uppsala. Där avlade han agronomexamen med teknisk inriktning 1954. Efter examen arbetade han en tid som brandorsaksutredare innan han 1956 etablerade sig som lantbrukare på gården Botorp utanför Skara. Vid sidan av lantbruket var Hemming under perioden 1957 till 1967 verksam som lärare på olika lantbruksskolor, bland annat Skurup i Skåne och Ulfhäll i Södermanland. Från 1967 kombinerades skötseln av den egna gården med tjänsten som maskinkonsulent vid Lantbruksnämnden i Skaraborgs län.

Att introducera och sprida ny teknik i familjejordbruket var en stark drivkraft för Hemming. Genom förvärvade språkkunskaper, även i ryska, inhämtade han idéer och erfarenheter från jordbruksländer i hela världen. Som lantbrukskonsulent var Jan-Gerhard Hemming en föregångsman för utveckling av system för skörd och konservering av grovfoder och halm. Det bästa exemplet på en sådan teknik är rundbalen för ensilage, hö och halm.

Hemming skrev ett flertal artiklar och medverkade vid olika konferenser kring teknik och mekanisering av jordbruket. Han var tidigt medveten om

jordbrukets beroende av fossil energi och tog flera initiativ för utveckling av förnyelsebara biodrivmedel till jordbrukets maskinpark. Som pensionär var han engagerad på hög akademisk nivå i utvecklingen av ”The Methanol Economy”, med huvudsyftet att använda koldioxid för att skapa metanol.

Jan Gerhard Hemming invaldes 1983 som ledamot i Kungl. Skogs- och Lantbruksakademiens allmänna avdelning.

Baserat i huvudsak på invalsförslag samt underlag från Jan Lundegren.

Bo Andersson

Göran Hugosson

Professor emeritus Göran Helge Hugosson, Täby, avled den 16 maj 2020 i en ålder av 87 år. Han var född den 27 april 1933 i Vetlanda, Jönköpings län.

Göran Hugosson började sina veterinärstudier 1953 på Kungl. Veterinärhögskolan (KVH) och avlade veterinärexamen 1960. Han disputerade för veterinärmedicin doktorsgrad 1968 på en avhandling om leukos (leukemi) hos kalv. Samma år blev han docent i epizootologi vid KVH och året efter utnämndes han till statsepizootolog vid Statens Veterinärmedicinska Anstalt (SVA). Göran Hugosson hade utbildats inom epizootologin, dels genom studier i virologi vid Karolinska Institutet, dels som fältepidemiolog i den forskargrupp vid SVA som sedan 1955 sökte orsakerna till nötkreaturens leukos, dess diagnos, spridning och bekämpande. Tjänsten som statsepizootolog omvandlades 1977 till professur och avdelningsföreståndare. Från 1982 till sin pensionering 1994 var Göran Hugosson föreståndare för SVA.

Under åren 1974–76 var Göran Hugosson anställd som veterinärråd vid lantbruksstyrelsens smittskyddsbyrå som expert för tillkomsten av flera bekämpnings- och kontrollprogram av olika inhemska smittsamma djursjukdomar, t.ex. salmonella hos livsmedelsproducerande djur, men även för att ha beredskap mot utländska smittsjukdomar såsom mul- och klövsjuka och rabies. Han utvecklade även för Norden unika system för cost-benefit analyser av olika bekämpningsalternativ.

Göran Hugossons expertkunskaper togs i anspråk genom en rad internationella uppdrag. Han medverkade bl.a. genom Sida och FAO i sjukdomskontrollprojekt i Kenya och Sri Lanka. Han var regelbundet svensk expert vid de allmänna och europeiska sessioner som Office Internationale des Epizooties (OIE) höll om det internationella läget ifråga om smittsamma djursjukdomar. Han hade även uppdrag för WHO om hantering av animaliskt avfall samt var sakkunnig i statliga utredningar om sjukvårdsavfall.

Göran Hugosson invaldes 1985 som ledamot i Kungl. Skogs- och Lantbruksakademiens jordbruksavdelning. Han var starkt engagerad i KSLA:s verksamhet. Redan 1976 publicerade han i akademiens tidskrift, KSLAT, ”Epizootiläget – världen och vi”. Han var senare ordförande i kommittén för samarbete med Östeuropa och ledde under åren 1999–2006 kommittén för forskarutbildning i Baltikum. Han var akademiens vice preses 1996–99.

Baserat i huvudsak på invalsförslag av H.-J. Hansen, B. Henricson, C.G. Schmiterlöw och O. Swahn samt texter av Göran Dalin, Marianne Elvander och Martin Wierup m.fl.

Jan Philipsson

Stig Johansson

Trädgårdsekonom Stig Arne Johansson, Lomma, avled den 23 augusti 2019 i en ålder av 79 år. Han var född den 17 februari 1940 i Askeröd, Skåne.

Efter realexamen i Eslöv och praktik vid olika trädgårdsföretag tog han 1964 examen som trädgårdstekniker, numera trädgårdsingenjör, vid Lantbrukshögskolan i Alnarp. Senare studerade han parallellt med arbetet ekonomi på universitetsnivå.

Stig Johansson anställdes 1965 vid den nyinrättade Avdelningen för trädgårdsodlingens driftsekonomi vid Lantbrukshögskolan i Alnarp. Hans uppgift blev att samla in data från olika trädgårdsföretag om deras intäkter, kostnader, lönsamhet mm för användning i undervisning och forskning – ”TrädgårdsEkonomiska Undersökningen” (TEU). Stig Johansson lyckades, förutom att samla in data, också få företagen intresserade för att analysera och planera sina företag. TEU blev ett konsultföretag som 1974 övertogs av Trädgårdsnäringsens Riksförbund (TRF). Verksamheten har sedan vidareutvecklats med TEU:s principer som bas och heter idag ”Grön kompetens”. Stig Johansson ledde verksamheten till 1989.

TEU och dess arbetssätt väckte uppmärksamhet när det presenterades vid internationella trädgårdsekonomiska symposier och seminarier. Detta fick till följd att utländska trädgårdsekonomer kom till Alnarp för kortare eller längre studieperioder. Den unika kompetens Stig Johansson hade om hela trädgårdsnäringsens problem och förutsättningar för utveckling upptäcktes

av allt fler inom svensk trädgårdsnäring. Han kände själv de flesta av landets yrkesodlare och trädgårdsföretagare och medverkade i studiecirklar runt om i landet. På hemmaplan visade Stig Johansson även sin skicklighet som företagsledare då han under ett antal år på deltid var driftsledare för Alnarps trädgårdar.

År 1989 blev Stig Johansson chef för krukväxtavdelningen i företaget ”Mäster Grön”. Efter det att företaget 1992 räddades ur en kris, tack vare en avgörande insats av Stig Johansson, blev han VD för företaget. Det drevs sedan vidare i samverkan med 100-talet krukväxtodlare. Han hade olika uppdrag inom trädgårdsnäringen, bland annat för värderingar av trädgårdsföretag. Han var också ordförande för Blomsterfrämjandet under mer än 10 år.

Stig Johansson var mycket uppskattad som lärare för studenterna på Alnarps. Han prioriterade alltid studenterna före andra uppdrag. Den nybildade Alnarps Studentkår visade också sin uppskattning genom att välja in honom som kårens Hedersledamot.

Stig Johansson mottog 1986 Anders Walls stipendium för ”framstående kreativitet vid uppbyggandet av konsultverksamhet inom trädgårdsnäringen” och 1997 utnämnde Hortonomförbundet honom till Hedershortonom.

Stig Johansson invaldes 1989 som ledamot av Kungl. Skogs- och Lantbruksakademiens jordbruksavdelning.

Baserat i huvudsak på text av Märten Carlsson, Inger Christensen, Eva Anflo och Victoria Tönnerberg

Jan Philipsson

Yngve Jonsson

Professor emeritus, civiljägmästare Karl Yngve Jonsson, Burträsk, Västerbotten, avled den 27 januari 2019 i en ålder av 88 år. Han var född den 7 mars 1930 i Ockelbo församling, Gästrikland.

Yngve Jonsson tog studentexamen vid Gävle Högre Allmänna läroverk 1951 och avlade civiljägmästarexamen vid Kungl. Skogshögskolan 1957. Samma år anställdes han som förvaltarassistent vid Gideå förvaltning, Mo och Domsjö AB, Örnsköldsvik, och gick sedan vidare till flera olika befattningar inom företaget. År 1967 utsågs han till transportchef vid huvudkontoret i Örnsköldsvik och blev skogsförvaltare vid Malå skogsförvaltning 1971. År 1973 anställdes Yngve Jonsson som forskningsledare vid Forskningsstiftelsen Skogsarbeten, Stockholm och 1986 utnämndes han till professor i skogsteknik vid Sveriges Lantbruksuniversitet, SLU, med placering i Umeå.

Yngve Jonsson var en mycket begåvad person, såväl praktiskt som matematiskt. Som forskare var han mycket aktiv. En viktig del av hans arbete var jämförelser mellan olika maskinsystem eller delar av maskinsystem och hur de kunde optimeras under olika förhållanden i det mekaniserade skogsbruket.

Yngve Jonsson var en duktig lärare och god handledare av studenterna i deras elevarbeten. Hans erfarenhet från praktiskt skogsbruk torde ha

bidragit till hans förmåga att på ett inspirerande sätt förklara och belysa skogstekniska frågeställningar.

Yngve Jonsson invaldes 1984 som ledamot i Kungl. Skogs- och Lantbruksakademiens skogsavdelning. Under en tid var han ledamot av Forskningsanslagsutskottet. År 1976 skrev han artikeln "Mekaniserade metoder i gallring" i *Kungl. Skogs- och Lantbruksakademiens tidskrift*.

Baserat i huvudsak på invalsförslag och text av P-O Bäckström och Björn Andrén.

Jan-Åke Lundén

Bleckert Lagerfelt

Lantmästare och skogsmästare Love Axel Bleckert Lagerfelt, Linköping, avled den 1 maj 2020 i en ålder av 82 år. Han var född den 13 september 1937 i Linköping.

Bleckert Lagerfelt avlade studentexamen 1956 och efter flerårig lantbrukspraktik genomgick han lantmästarutbildningen på Alnarp och tog lantmästarexamen 1963. Han arbetade därefter som inspektor på Sickelsjö gård, Arboga i Västmanland, en gård som var känd för sin avelsbesättning med SRB-kor. Bleckert Lagerfelt hade ett mycket brett intresse av lantbruk och skogsbruk. Följaktligen tog han också en skogsmästarexamen 1967 vid statens skogsmästarskola i Skinnskatteberg.

Efter en resa utomlands, till bland annat Guatemala, USA och Kanada, övertog han 1967 driften av släktgården Lagerlunda utanför Linköping, som släkten Lagerfelt ägt sedan 1600-talet. År 1971 övertogs den närliggande gården Tolefors, som hade en omfattande mjölkproduktion fram till 2002, därefter fortsatt växtodling på den 570 hektar omfattande åkermarken. Vidare bedrevs skogsbruk på ca 600 hektar.

Familjen köpte 1993 Grensholms egendom vid Roxen. Den omfattade 1200 hektar skog och 600 hektar åker och äng. Därigenom brukade familjen tre större lantegendomar i Östergötland. Driften inom alla verksamheter präglades av Bleckert Lagerfelts förmåga att finna tekniskt rationella och ekonomiska lösningar med modern mekanisering och arbetseffektiva

driftsbyggnader. Han visade också ett aktivt intresse för jordbrukets försöksverksamhet.

Mot bakgrund av Bleckert Lagerfelts allmänt omvittnade kunnighet, inte minst på det jordbrukstekniska området, samt hans entreprenörskap och erfarenheter av driftsledning av stora lantbruk med olika driftsinriktningar, var det naturligt för honom att engagera sig som förtroendevald i olika organisationer. Bland annat var han ordförande i det lokala hushållningsgillet, vice ordförande i länets fröodlarförening, fullmäktig i dåvarande Mjölkcentralen Arla, revisor i husdjursföreningen Östgöta Husdjur samt styrelseledamot i Östergötlands lantarbetsgivarförening.

Till verksamheten på Grensholm hörde också en ”herrgårdsservice” som utvecklades av hustrun Elisabeth. Den omfattade middagsarrangemang av olika slag för slutna sällskap med berättelser om slottet, trakten och Sverige. Det kulturella intresset tog sig också uttryck i att Bleckert Lagerfelt år 2006 installerade ett antal minnesskyltar vid de gamla torpen i skogarna kring Tolefors, vars historia han var angelägen att bevara för eftervärlden. Alla tre gårdarna har fortsatt att utvecklas av nästa generation Lagerfelt, där sonen Axel med familj driver Tolefors och den andra sonen Carl med familj driver Grensholm.

Bleckert Lagerfelt invaldes 1980 som ledamot i Kungl. Skogs- och Lantbruksakademiens jordbruksavdelning. Han var ledamot av Kollegiet 1992–94. Bleckert Lagerfelt tilldelades A.W. Bergstens pris 1997 för sina insatser inom skogs- och jordbruksteknik.

Baserat i huvudsak på texter av Harald A:son Moberg och Sven-Uno Skarp m.fl, samt KSLA:s kansli och information från hemsidor om de aktuella gårdarnas historia.

Jan Philipsson

Magnus Larsson

Förr forskningschefen, B.Sc., Skog.lic., John Magnus Larsson, Djurs-holm, avled den 11 november 2019 i en ålder av 77 år. Han var född den 2 november 1942 i Stockholm.

Magnus Larsson tog studentexamen vid Mörby Läroverk i Danderyd 1962. Han inledde sin skogliga bana med studier vid University of New Brunswick i Kanada, där han avlade en Bachelor of Science-examen 1967. Samma år anställdes han som assistent vid Skogshögskolan. År 1968 anställdes han som assistent vid dåvarande Forskningsstiftelsen Skogs-arbeten, sedermera Skogforsk, som han kom att förbli trogen hela sitt yrkesliv. Genom åren, fram till sin pensionering 2007, hade han där olika befattningar, från forskare till forskningsledare och forskningschef. Inom ramen för sin anställning på Skogforsk, tog han 1973 en licentiatsgrad i ämnet skogsteknik vid Kungl. Skogshögskolan med avhandlingen *System-analys av lastbilstransport med hjälp av ADB*.

Magnus Larsson var en av de pionjärer som byggde upp Skogforsks tilläm-pade skogstekniska FoU, till kanske världens främsta. Han introducerade begreppet logistik i skogsbruket och uppmärksammade människans roll och arbetsmiljö i den snabba skogstekniska utvecklingen. Det senare ledde till ett starkt engagemang för organisationsutveckling, såväl i det praktiska skogsbruket som inom den egna organisationen. Magnus Larsson var även en nyckelperson då institutet tog sig an FoU om system för helträdsutnytt-jande. När Sverige anslöt sig till EU 1995, fick Magnus Larsson ansvaret

för att etablera och utveckla Skogforsks deltagande i unionens skogliga FoU-program. Därutöver var han delaktig och drivande i en rad skogliga forskningssamarbeten och kunskapsutbyten på den internationella arenan, där hans breda kontaktnät var en betydelsefull tillgång.

Förutom att vara ytterst kunnig inom sina ämnesområden, var Magnus Larsson en omtyckt arbetskamrat, en god pedagog och uppskattad för sitt konsultativa ledarskap. Han var en man med många talanger. En av dem var husbyggande, där hans arkitektkänsla och hantverksskicklighet imponerade. Utförsåkning, golf och jakt var andra fritidsintressen, när tiden så medgav. Magnus Larsson levde ett rikt socialt liv, där familjen utgjorde kärnan, omgiven av en stor vänkrets.

Magnus Larsson invaldes 1995 som ledamot i Kungl. Skogs- och Lantbruksakademiens skogsavdelning. Han har varit ledamot i Nomineringsgruppen för akademiens belöning för föredömliga insatser inom skogs- och jordbruksforskningens tjänst och i Nämnden för Stiftelsen SLO-fonden.

Baserat i huvudsak på invalsförslag och text av Jan Fryk, Ingemar Nordansjö och Lennart Rådström.

Jan-Åke Lundén

Carl Johan Lidén

Förre avdelningschefen agronom Birger Carl Johan Lidén, Vara avled den 2 februari 2019 i en ålder av 74 år. Han var född den 29 maj 1944 i Larv, Skaraborgs län.

Efter studentexamen i Skara 1964 antogs Carl Johan Lidén till agronomprogrammet vid Lantbrukshögskolan. Studierna inleddes med ett propeudeutiskt år på Önnestads lantbruksskola utanför Kristianstad och fortsatte sedan på Ultuna där han tog agronomexamen på ekonomiska linjen 1970.

Carl Johan Lidéns yrkeskarriär började som lantbrukskonsulent vid Lantbruksnämnden i Uppsala. Under åren 1971–73 tjänstgjorde han på Planeringsenheten på Lantbruksstyrelsen i Solna. 1973 blev han departementssekreterare på Jordbruksdepartementet där han stannade till 1981 då han utnämndes till lantbruksråd på svenska ambassaden i Washington DC, USA. Efter hemkomsten 1983 blev han avdelningschef för Växtodlingsavdelningen på Lantbruksstyrelsen som 1975 hade flyttat sin verksamhet från Stockholm till Jönköping. Då en sammanslagning mellan Lantbruksstyrelsen och Jordbruksnämnden ägde rum 1991 bildades Statens Jordbruksverk, där Carl Johan Lidén fram till sin pensionering 2009 verkade som avdelningschef för Växtavdelningen. Den ansvarade för växtodlings-, miljö- och vattenfrågor samt växtinspektionen.

Med erfarenhet sedan barnsben från familjens lantbruk på Varaslätten och agronomstudierna var Carl Johan Lidén väl skickad att med realism

och historiskt perspektiv driva olika utvecklingsfrågor för jordbruket. Hans kunskap om naturens villkor innebar att han hade ett långsiktigt tänkande där frågor om hållbarhet och betydelsen av biologisk mångfald var viktiga.

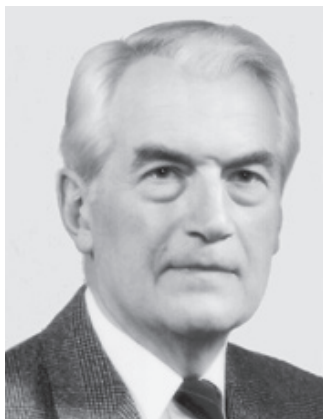
Carl Johan Lidéns kunskaper och erfarenhet utnyttjades i flera sammanhang och för särskilda insatser vid Jordbruksdepartementet. Som expert deltog Carl Johan Lidén i olika statliga utredningar som berörde klimat, hållbarhet, sårbarhet och framför allt hur svenskt jordbruk skulle anpassas till EG:s och senare EU:s jordbruks- och miljöpolitik. Han var sålunda huvudsekreterare i *Omställningskommissionen*, som syftade till att förbereda det svenska jordbrukets omställning inför en EG-anslutning.

Botanik var genom livet Carl Johan Lidéns stora intresse. Han samlade växter både i Sverige och på resor utomlands. Sitt herbarium, som bestod av ca 6 000 växter, skänkte han till Göteborgs Naturhistoriska museum. Tillsammans med hans agrara kunskaper och erfarenhet från föreningslivet blev han en stor tillgång i arbetet inom Naturskyddsföreningen. Han engagerade sig såväl i den lokala kretsen som i länsförbundet och i föreningens jordbruksnätverk.

Carl Johan Lidén invaldes 1998 som ledamot i Kungl. Skogs- och Lantbruksakademiens jordbruksavdelning.

Baserat i huvudsak på information från Agneta och Erik Brasch samt text av Ulla Kjellander.

Jan Philipsson

Lennart Fredrik B:son Lilliehöök

Förrre verkställande direktören Lennart Lilliehöök, Lund, avled den 13 januari 2019 i en ålder av 94 år. Han var född den 21 april 1924 på Lindhults säteri utanför Falkenberg.

Lennart Lilliehöök tog studenten på Lundsberg 1943 och därefter officersexamen. Efter kriget började han studera till agronom. Han visade tidigt intresse för ledarrollen och valdes till ordförande för studentkåren.

Efter agronomexamen på ekonomiska linjen 1951 anställdes Lennart Lilliehöök vid Jordbrukets Utredningsinstitut. Året efter rekryterades han till Svenska Mejeriernas Riksförening (SMR). Där verkade han som styrelsens sekreterare och organisationschef under ett drygt decennium. Perioden präglades av en stark rationalisering och många mejeriföreningar fusionerades och många små mejerier lades ned under 1950-talet.

År 1962 anställdes Lilliehöök som VD för Skånska Andelsslakterier ek. för., senare Skanek. Där verkade han fram till 1980, då han frånträdde VD-rollen för olika styrelseuppdrag. Under sin period som VD var Lilliehöök pådrivande i bygget av kontorshuset "Tre Skåne" i Malmö, en gemensam byggnad för Skånska Lantmännen, Skanek och Skånemejerier.

Efter att Lennart Lilliehöök lämnade VD-tjänsten hade han släktgården Lindhults säteri i Halland som sin bas. Gården drevs av sonen Johan.

Lennart Lilliehöök var riddare av Vasaorden och ledamot av Vetenskaps-societeten i Lund.

Lennart Lilliehöök invaldes 1977 som ledamot i Kungl. Skogs- och Lantbruksakademiens Allmänna avdelning.

Baserat i huvudsak på invalsförslag samt underlag från Sven Tidala.

Bo Andersson

Harry Linnér

Förre statsagronomen Gustav Harry Linnér, Uppsala, avled den 15 juni 2020 i en ålder av 76 år. Han var född den 5 februari 1944 i Stavhult, Ljungby i Kronobergs län.

Efter studentexamen 1964 i Ljungby och agronomexamen 1970 på jordbrukslinjen vid Lantbrukshögskolan i Uppsala anställdes Harry Linnér först som försöksassistent och sedan som försöksledare vid Lantbrukshögskolans avdelning för hydroteknik. Forskningen ledde fram till disputation 1984 på doktorsavhandlingen *Markfuktens inflytande på evapotranspiration, tillväxt, näringsupptagning, avkastning och kvalitet hos potatis (Solanum tuberosum L.)*. Han utsågs därefter till statsagronom i hydroteknik vid Sveriges Lantbruksuniversitet. Han var chef för avdelningen för hydroteknik i 25 år och prefekt i 12 år för institutionen för markvetenskap.

Harry Linnér kom att ägna sig mer än 40 år åt forskning och undervisning om viktiga frågor rörande mark och vatten. Hans doktorsavhandling byggde på både experimentella resultat och modeller för hur markfukten skall optimeras för att nå bästa resultat vid odling av olika typer av potatis för skilda ändamål.

Tillsammans med professor Waldemar Johansson skrev Harry Linnér redan 1977 boken *Bevattnings. Behov – Effekter – Teknik*, som kom att bli ett uppslagsverk, som i sina grundläggande avsnitt används än idag i undervisningen. Harry Linnér var en mycket uppskattad föreläsare både inom

grundutbildningen vid SLU och ute i landet vid rådgivningstillfällen, branschmöten och fältvandringar. Han kunde konsten att på ett enkelt sätt förmedla vetenskapliga resultat så att alla kunde tillgodogöra sig budskapet.

Harry Linnér hade ett brett internationellt nätverk inom sina forskningsområden. Han ägnade särskilt intresse åt de baltiska länderna, vilket ledde till att han utsågs till hedersdoktor vid universitetet i Kaunas i Litauen.

Harry Linnér var en mycket god akademisk ledare och hade en sällsynt förmåga att lyssna till allas synpunkter och sedan kunna fatta beslut som alla kunde känna sig nöjda med. Ett aktivt lagidrottande i unga år medverkade säkert till utvecklingen av hans ledarskap.

Som pensionär var Harry Linnér fortfarande mycket aktiv. Han medverkade bland annat som expert för att belysa effekterna på jordbruksmarken av tunnelbygget genom Hallandsåsen och i det aktuella Slussen-målet om förändrad reglering av Mälaren.

Harry Linnér var under perioden 1999–2014 medlem av KSLA:s vattenkommitté och under åren 2002–08 dess ordförande. Han var även ordförande i Hydrotekniska sällskapet och styrelseledamot i föreningen ”Den Goda Jorden”.

Harry Linnér invaldes 1993 som ledamot i Kungl. Skogs- och Lantbruksakademiens jordbruksavdelning. År 2013 belönades Harry Linnér med akademiens guldmedalj för sitt utomordentligt viktiga arbete kring vattnets reglering och hushållning i odlingslandskapet.

Baserat i huvudsak på text av Kerstin Berglund och Tomas Rydberg.

Jan Philipsson

Göran Lönner

Professor emeritus, civiljägmästare Nils Göran Lönner, Bromma, avled den 3 april 2020 i en ålder av 84 år. Han var född den 29 juni 1935 i Kyrkbyn, Västerbotten.

Göran Lönner tog studentexamen 1954. Han blev fil.kand. i matematik och statistik vid Stockholms högskola 1959 och påbörjade sedan sina studier vid Kungl. Skogshögskolan där han avlade civiljägmästarexamen 1963. Av examensarbetet, *Dataflödet på en skogsförvaltning*, framgår intresset för administrativ rationalisering i skogsbruket. Göran Lönner inledde sedan en snabb forskarkarriär och blev skoglig licentiat 1964 och skoglig doktor 1968.

Efter examen vid Skogshögskolan anställdes Göran Lönner vid Forskningsstiftelsen Skogsarbeten, sedermera Skogforsk. Med skogsbrukets inledande mekanisering, introduktionen av datorer och det nyvaknade intresset för operationsanalys öppnades vägen för ett nytt forskningsfält inom skoglig planering. För att fördjupa sina kunskaper studerade Göran Lönner operationsanalys med ekonomisk inriktning vid Stanford University, USA, 1965–66. Han initierade utveckling av modeller för strategisk och taktisk planering av skogsbrukets verksamheter. Doktorsavhandlingen *Ett system för kortsiktig planläggning av drivning, lagring och vidaretransport av rundvirke* blev en klassiker. Görans Lönners goda anseende och etablerade nätverk i skogsnäringen innebar att många unga kollegor

anlitas i skogsföretagens utvecklingsprojekt. Detta gjorde honom också till uppskattad team leader och coach.

Under ett helt decennium, med start 1973, arbetade Göran Lönner för Jaakko Pöyry, som då byggde upp en skoglig konsultverksamhet med bas i Stockholm. Världen blev då Görans Lönners arbetsfält. Bland många viktiga insatser kan nämnas utvecklingen av råvaruförsörjningssystemet vid Aracruz Cellulose S.A. Han blev sedan chef för SIMS (Skog-Industri-Marknad-Studier) vid Sveriges lantbruksuniversitet, SLU, och erhöll 1985 en professur med inriktning på marknadskunskap för sågade trävaror. Under hela 1990-talet var han ledamot i styrelsen för SCA Forest and Timber, där han bidrog med bred, värdefull kompetens inom såväl skogsbruk som sågverk.

Helhetssyn, marknadsorientering, värdeskapande och resurseffektivitet går som en röd tråd genom Göran Lönners karriär. Kännetecknade var förmågan att sätta in skogliga frågor i ett större industriellt och samhällligt perspektiv. Han blev härigenom en förebild för generationer av studenter, forskare och personer i näringslivet. Göran Lönner var en mycket uppskattad kollega som gjorde respektingivande insatser för skogsnäringen, såväl nationellt som internationellt.

Göran Lönner invaldes 1987 som ledamot i Kungl. Skogs- och Lantbruksakademiens skogsavdelning.

Baserat i huvudsak på invalsförslag och text av Bengt Carlsson, Klas Ivert, Jerker Karlsson och Lennart Rådström.

Jan-Åke Lundén

Jan Mattsson

Professor emeritus Jan Orvar Mattsson, Höllviken, avled den 26 oktober 2020 i en ålder av 90 år. Han var född den 8 september 1930 i Malmö.

Jan O. Mattson, JO kallad, var hela sitt yrkesliv verksam vid den Naturgeografiska institutionen, Lunds universitet. Han disputerade 1966 med en avhandling om mikroklimatologi och odlingsklimat, blev docent och senare professor och prefekt.

Mattssons huvudsakliga forskningsinriktning var klimatologi, speciellt med inriktning på mikro- och lokalklimat där han och hans doktorander var forskningsledande i Sverige. De fördjupade kunskaperna inom de jordbruksinriktade studierna från potatisfält till betfält och till fruktodlingar. De utvidgade och applicerade klimatstudierna på nya områden framförallt på stadsklimat, men också områden som skogsklimat, vägklimat och grottklimat.

Mattsson var lyhörd för ny teknik. Baserat på militär IR teknik utvecklade han och hans medarbetare i samarbete med Vägverket och SAAB en teknik för övervakning av vägklimat, där man snabbt kunde se och varna för vägsträckor med frost- och halkproblem. Samma IR teknik användes också i stadsklimatstudierna, för att spåra värmeläckage och identifiera lämpliga/olämpliga bebyggelsealternativ.

Förutom de jordbruks- och stadsinriktade studierna riktade Mattsson sitt forskningsintresse mot studier av vind och vinderosion i jordbrukslandskapet. Han studerade sambanden mellan de ökande fältstorlekarna och effekter av vinderosion som blästring av grödor, friläggande av rötter och jordackumulation som drivor kring staket och jordvallar. Hans geomorfologiska erfarenheter från studierna av sanddyner på stränder, liksom av snödreven på Skåneslätten, kom här till användning.

Mattsson skrev flera läroböcker, på svenska, i klimatologi, meteorologi och mikroklimatologi, som fortfarande används bl.a. på lärarhögskolorna. Dessa böcker var illustrerade med Mattssons egna foton och framförallt illustrationer. Han var under många år redaktör för Geografiska Annaler A, den ledande svenska internationella naturgeografiska tidskriften.

Mattsson hade en konstnärlig sida. Han såg inte bara sitt landskap med vetenskapliga ögon. När andra fotograferade målade han de landskap och deras innehåll som han vetenskapligt studerade. Oftast var det små miniatyrmålningar med ljus och moln som viktiga element.

Mattsson var ledamot i Kungliga Fysiografiska Sällskapet i Lund. Hans insatser belönades med SSAGs guldmedalj (Svenska Sällskapet för Antropologi och Geografi), och med medalj av Lunds universitet.

Jan Mattsson invaldes 1989 som ledamot i Kungl. Skogs- och Lantbruksakademiens Allmänna avdelning.

Baserat i huvudsak på minnesord av Margareta Ihse.

Bo Andersson

Johan Nordenfalk

Förre statssekreteraren Johan Nordenfalk, Blekhem, Västervik, avled den 14 december 2020 i en ålder av 86 år. Han var född den 24 september 1934 i Stockholm.

Johan Nordenfalk avlade jur.kand. examen vid Uppsala universitet 1958. Därefter studerade han ett år vid University of Wisconsin, Madison, USA. Efter studierna följde domarutbildning via olika tjänster inom rättsväsendet. År 1964 rekryterades han till regeringskansliet som sekreterare i Wennerström-kommissionen. Efter den arbetade han en tid som kansli-sekreterare, byrådirektör och departementssekreterare på finansdepartementets budgetavdelning innan han gick vidare till Industridepartementet. Där arbetade han med statliga bolag samt var bland annat ordförande i Exportrådet.

År 1969 utsågs Nordenfalk till VD i Johnsonlinjen Agentur AB och utnämndes 1971 till direktör i Rederi AB Nordstjernen och från 1973 till vice VD.

År 1976 rekryterades Nordenfalk som statssekreterare till Handelsdepartementet. Vid regeringsombildningen 1979 utsågs han till Ambassadör i UD med uppgift att medverka till handelsavtal.

I samband med att Nordenfalk tog över driften av släktens egendom Blekhem började han alltmer arbeta inom näringslivet och dess olika föreningar. Han utsågs till ledamot i flera företagsstyrelser och var under

några år ordförande i Sveriges Jordägareförbund. Där engagerade han sig i kampen för en levande landsbygd och för sänkt skatt på företagens arbetande kapital för att underlätta och möjliggöra generationsskiften.

Parallellt med ledning av driften på släkteegendomen var han under en tid ordförande för Kungl. Patriotiska sällskapet. Nordenfalk var ledamot av Nordstjärneorden och belönades med H.M. Konungens medalj i 12:e storleken.

Johan Nordenfalk invaldes 1992 som ledamot i Kungl. Skogs- och Lantbruksakademiens Allmänna avdelning.

Baserat i huvudsak på invalsförslag samt minnesord av Anders Wall och av Gunnar Palme m.fl.

Bo Andersson

Ragnar Ohlson

Förre forskningschefen Jan Sven Ragnar Ohlson, Steninge, avled den 21 juni 2019 i en ålder av 86 år. Han var född den 3 juli 1932 i Hemsjö, Västra Götaland.

Ragnar Ohlssons far var lantbrukare och modern småkollärare. Efter studentexamen 1952 utbildade han sig till reservofficer inom luftvärnet. År 1954 påbörjade han sin civilingenjörsutbildning vid Chalmers Tekniska Högskola i Göteborg och avlade civilingenjörsexamen 1958 och två år senare licentiatexamen. Licentiatuppsatsen handlade om organisk kemi och oljekemi.

År 1961 flyttade Ragnar Ohlson till Värmland för en tjänst som forskningskemist vid Skoghallsverken, Uddeholms AB. Två år senare bar det av till Karlshamn i Blekinge och den nyinrättade tjänsten som forskningschef vid Karlshamns Oljefabriker där han stannade i över 20 år. Raps- och lipidforskning var huvudinriktningen i hans forskning och arbete.

Ragnar Ohlson var på åttiotalet adjungerad professor i jordbruksbaserad kemiteknik vid Lunds universitet. Mellan 1987 och 1992 var han rådgivare åt Kooperativa Förbundets styrelse och därefter föreståndare för Miljövetenskapligt centrum vid Lunds universitet. Han medverkade även i arbetet med att bygga upp miljövetenskap vid Malmö högskola.

Ragnar Ohlson var ordförande i flera organisationer, bland annat Svenska Kemistsamfundet, Svenska Uppfinnareföreningen och Föreningen för framtidsstudier. Han gav tillsammans med Lars-Åke Appelqvist ut boken "Rapeseed" om rapsforskning, ingick som en av experterna inom organisk kemi i arbetet med Nationalencyklopedin och bidrog med artiklar för Stiftelsen Svensk Livsmedelsteknik. Ragnar Ohlson medverkade gärna till kunskapsspridning och nätverkande i de olika sammanhang han verkade. Han var även ledamot av Kungl. Ingenjörsvetenskapsakademien.

Ragnar Ohlson invaldes 1986 som ledamot i Kungl. Skogs- och Lantbruksakademiens Allmänna avdelning.

Baserat i huvudsak på invalsförslag samt underlag från dottern Agneta D Ohlson.

Bo Andersson

Jan Rendel

Professor emeritus Jan Erik Richard Rendel, Uppsala, avled den 18 maj 2019 i en ålder av 92 år. Han var född den 29 april 1927 i Mjölby, Östergötlands län.

Efter studentexamen 1946 i Motala och lantbrukspraktik påbörjade Jan Rendel 1948 sina agronomstudier på husdjurslinjen vid dåvarande Lantbrukshögskolan i Ultuna. Efter examen 1952 togs hans intresse för forskning tillvara genom att han anställdes som assistent vid institutionen för husdjursförädling. Efter masterstudier i Wisconsin disputerade han 1957 vid Lantbrukshögskolan på en avhandling om husdjurens immunogenetik. Efter ytterligare en sejour i USA vid universitetet i Davis, Kalifornien, började han bygga upp ett laboratorium på Ultuna för studier av husdjurens blodgrupper. Detta utvecklades till ett av världens främsta laboratorier för härstamningskontroll av husdjur. En bas hade skapats som gav doktorander, även från utlandet, möjligheter till forskning om husdjurens egenskaper och genetik.

Inom institutionen gjorde Jan Rendel en snabb karriär som docent, laborator och sedan professor. Han var en mycket engagerad lärare som 1963 tillsammans med sin företrädare, professor Ivar Johansson, publicerade läroboken "Ärftlighet och husdjursförädling". Den gavs ut på sju språk och kom att användas världen över.

År 1968 anställdes Jan Rendel vid FN:s livsmedelsorganisation FAO i Rom. Han blev efter ett par år chef för avdelningen för husdjursproduktion. Han var en av initiativtagarna till organisationens världsomspännande program för nyttjande, utveckling och bevarande av husdjurens genetiska resurser. Ett viktigt avstamp i detta avseende var UNEP:s miljökonferens 1972 i Stockholm, som banade väg för den senare antagna internationella konventionen om biologisk mångfald. Jan Rendel medverkade aktivt till utveckling av avelsprogram för småbönders husdjur i en rad utvecklingsländer i syfte att öka livsmedelsproduktionen och därigenom bekämpa hunger och fattigdom.

Efter 14 år i FAO:s tjänst återkom Jan Rendel till institutionen som ledare för husdjursforskningen vid SLU och som prefekt för sin gamla institution. Många yngre forskare och doktorander fick därigenom värdefullt stöd för utveckling av husdjursgenetiken sedd i ett internationellt perspektiv.

Efter hemkomsten hade Jan Rendel även ett stort engagemang i KSLA.

Jan Rendel behöll sitt genuina forskningsintresse livet ut och som pensionär skrev han boken *Från byatjur till genteknik – en agrarhistorisk studie av utvecklingen av svensk husdjursavel och husdjursgenetik under 1900-talet*.

Jan Rendel har fått många utmärkelser. Bland annat var han hedersmedlem av ISAG (International Society of Animal Genetics).

Jan Rendel blev invald 1984 som ledamot i Kungl. Skogs- och Lantbruksakademiens jordbruksavdelning. I KSLAT publicerade han 1982 "Livsmedelsförsörjningens förändring från 1800-talets början. Husdjursskötseln". Han var ordförande i Baltikum-kommittén som bland annat ledde till att baltiska studenter gavs möjlighet till forskarutbildning vid SLU. Jan Rendel var akademiens vice preses 1988–91 och tilldelades Akademiens stora guldmedalj 1998.

Baserat på text av undertecknad, Leif Andersson och Kaj Sandberg.

Jan Philipsson

Knut Rønningen

Professor emeritus Knut Rønningen, Oppedgård, Norge, avled den 3 februari 2020 i en ålder av 81 år. Han var född den 20 juli 1938 i Tynset, Norge.

Knut Rønningen avlade studentexamen 1958 som privatist vid Hamar Katedralskole och efter genomgången lantbruksskola studerade han åren 1960–63 till agronom vid dåvarande Norges lantbrukshögskola i Ås. Han fortsatte med att 1966 ta en licentiatexamen efter studier i Edinburgh, Skottland och masterexamen 1968 vid Cornell-universitetet i USA. Han återvände till Norge och doktorerade 1970 vid Norges lantbrukshögskola på en avhandling i kvantitativ genetik om selektionsmetoder i husdjursaveln. Han var vid tillfället den dittills yngste innehavaren i Norge av en sådan akademisk examen. Under åren 1968–72 innehade Knut Rønningen stipendier för utlandsstudier jämte olika befattningar vid Norges lantbrukshögskola som vetenskaplig assistent och amanuensis.

År 1972 utnämndes Knut Rønningen till professor i husdjursförädling vid dåvarande Lantbrukshögskolan i Uppsala. Han reformerade utbildningen i husdjursförädling samtidigt som han engagerade sig intensivt för utvecklingen av den samlade husdjursforskningen på Ultuna med försöksanläggningar på Kungsängen och Lövsta. Från 1977 var han ordförande i försökskollegiets husdjurssektion och ledde med framgång ett antal arbetsgrupper och kommittéer inom husdjursområdet och veterinärmedicinen.

Knut Rönningen var mycket angelägen om att utveckla samverkan mellan institutionen för husdjursförädling och husdjursorganisationerna för att säkerställa både forskningens relevans för näringen och gemensamt utnyttjande av tillgängliga resurser. Knut Rönningen var djupt engagerad i omvandlingen av de tre högskolorna (lantbruk, skog och veterinärmedicin) som 1977 bildade Sveriges Lantbruksuniversitet (SLU). Detta innebar att ett närmare samarbete åstadkoms mellan den husdjursvetenskapliga och den veterinärmedicinska verksamheten.

Genom sina studieperioder utomlands hade Knut Rönningen skaffat sig ett värdefullt internationellt kontaktnät bland framstående husdjursforskare. Detta utnyttjade han genom en reformering av doktorandutbildningen, där han involverade utländska kursledare och även skickade egna doktorander för studier utomlands. Doktorandutbildningen fick ett uppsving både i omfattning och kvalitet under Knut Rönningens ledarskap.

Efter nio år i Uppsala återvände Knut Rönningen till Norge där han tillträdde en professur vid Veterinärhögskolan i Oslo. Han utsågs till prefekt för institutionen och var under perioden 1989–95 prorektor för Veterinärhögskolan.

Knut Rönningen innehade många nationella och internationella uppdrag, bl.a. som norsk delegat i EU inom bioteknik, ordförande i bioteknikprogrammet för boskap och fisk i Norges forskningsråd, ordförande för Matforsk, styrelseledamot i Akvaforsk och i styrelsen för ”World Conference on Genetics Applied to Livestock Production”. Han återkom 1994 till SLU för att leda den arbetsgrupp vars resultat ledde till bildandet av en gemensam fakultet för veterinärmedicin och husdjursvetenskap.

Knut Rönningen fick ett flertal priser för sina insatser och var bl.a. medlem av Kungl. Vetenskaps societeten i Sverige och i Det norske Vitenskapsakademi.

Knut Rönningen invaldes 1980 som ledamot i Kungl. Skogs- och Lantbruksakademiens jordbruksavdelning.

Baserat i huvudsak på texter av Lennart Hjelm m.fl. samt undertecknad och kollegor i Norge.

Jan Philipsson

Birgitta Sidh

Förre verkställande direktören Birgitta Kerstin Gunilla Larsdotter Sidh, Stockholm, avled den 21 augusti 2020 i en ålder av 98 år. Hon var född den 12 april 1922 i Karlskrona, Blekinge.

Birgitta Sidh tog studentexamen vid Karlskrona högre allmänna läroverk 1942 och hushållslärarexamen i Stockholm 1947. Hon arbetade därefter som lärare under ett drygt decennium, varvat med en tjänstgöring för AB Konsumenttjänst (senare ICA Provkök), innan hon med hjälp av ett stipendium från Sverige – Amerika stiftelsen tog steget över Atlanten 1961. Birgitta Sidh studerade näringslära och sociologi vid Florida State University, Tallahassee, och tog en Master of Science-examen 1962.

Under tidigt 1960-tal startade lantbrukets branschorganisationer Jordbrukets Provkök. Birgitta Sidh rekryterades för att bygga upp verksamheten och var från 1963 till 1979 dess chef. Utöver konsumentinformation om svensk mat och det svenska lantbrukets produkter var uppgiften att förmedla konsumenternas önskemål och preferenser till företagens produktutvecklare och marknadsförare.

År 1979 erbjöds Birgitta Sidh tjänst som redaktionschef för International Masters Publishers Inc. i Los Angeles. Efter studieåret i Florida betydde Amerika mycket för henne och hon accepterade med glädje erbjudandet. Förlaget gav bland annat ut kokböcker. Efter en tid flyttade företaget och

Birgitta Sidh till Connecticut. Efter att Birgitta Sidh avslutat sin yrkeskarriär flyttade hon tillbaka till Sverige.

Birgitta Sidh var en flitig författare. Hon skrev, ensam eller tillsammans med andra, böcker i näringslära och matlagningslära samt kokböcker och artiklar inom olika ämnesområden. Böckerna hade titlar som *Smårätter* (1952), *Nytt och gott av grönsaker* (1954), *Svenskt husmoders lexikon Matlexikon A–Ö* (1958), *Matlagningslära* (1966), *God mat året om* (1979) och *Nåt att äta* (1981).

Birgitta Sidh medverkade 1971 också i en film i serien ”Husmors filmer”, som arkiverats av Svenska Filminstitutet och finns tillgänglig i Filmarkivet.se. Birgitta Sidh var tidig med att framhålla att kvinnor har lika stort värde och samma förmågor som män. Hon var medlem och sekreterare i Zonta i Sverige, en global organisation för främjandet av kvinnors rättigheter. Hon var också med i Yrkeskvinnors klubb. År 1972 utsågs Birgitta Sidh till medlem i Delta Kappa Gamma Society (Internationellt nätverk för kvinnliga lärare). Hon blev tidigt invald i Lilla Sällskapet, en gastronomisk förening för att värna om svensk matkultur, och har erhållit flera utmärkelser för sina insatser.

Birgitta Sidh invaldes 1977 som ledamot i Kungl. Skogs- och Lantbruksakademiens Allmänna avdelning. Hon blev därmed, tillsammans med Carin Ehrenberg Skogsavdelningen och Gunnel Westöö Jordbruksavdelningen, en av de första kvinnliga ledamöterna i KSLA.

Baserat i huvudsak på invalsförslag samt text av Tord Eriksson och Gunilla Kranz.

Bo Andersson

Åke Troedsson

Förra skogsdirektören, civiljägmästare Åke Richard Troed Troedsson, Gävle, avled den 31 oktober 2019 i en ålder av 89 år. Han var född den 9 oktober 1930 i Helsingborg.

Åke Troedsson tog studentexamen år 1949 och avlade civiljägmästar-examen vid Kungl. Skogshögskolan 1956. Han fick sin första anställning efter examen som assistent på SCA:s skogsförvaltning i Överkalix. År 1958 utsågs han till chef för Korsnäsbolagets skogsförvaltning i Dala-Järna, varvid en nästan 40 år lång karriär i detta bolag påbörjades. Mellan 1965 och 1973 arbetade Åke Troedsson inom skogsledningen i Gävle, främst med mekanisering, organisations- och utbildningsfrågor. Därefter var han under 13 år skogschef med ansvar för såväl fältorganisation som centrala staber för teknik, skogsvård, virkesköp, fastigheter och ekonomi vid Korsnäs Skog. Från 1986 fram till sin pensionering 1995, var Åke Troedsson skogsdirektör med samlat ansvar i koncernledningen för bolagets egna skogar och virkesförsörjning.

Åke Troedsson hade en rad uppdrag inom skogsbruket. Som exempel kan nämnas att han var ledamot i Skogsbrukets yrkesnämnd, Centrala Skogsskyddskommittén och Forskningsstiftelsen Skogsarbetens arbetsutskott, styrelseledamot i Mackmyra Cellulosafällis AB och Trätåg AB samt ordförande i Mellansvenska skogsskyddskommittén. Han ledde också arbetet i den utredning som lade grunden till utformning och inriktning av verksamheten med skogsträdsförädling inom det då nybildade Skogforsk.

Åke Troedsson besatt breda kunskaper om skogsnäringen och hade ett stort engagemang för såväl organisationsutveckling som teknik och skoglig primärproduktion. Detta i kombination med framsynt ledarskap innebar att han starkt bidrog till och även personifierade en för Korsnäs Skog framgångsrik period. Han förenade på ett sällsynt sätt kunnighet och yrkesskicklighet med framstående personliga egenskaper. Öppenhet och rättframhet präglade hans sätt att arbeta. Under hela sin tid som aktiv skogsman visade han en förmåga att också i besvärliga frågor finna lösningar som inte bara var kloka och fungerande utan som samtidigt accepterades av alla berörda. Till sin karaktär var Åke Troedsson såväl positiv och omtänksam som framsynt och flitig. Han blev därför både privat och yrkesmässigt en god förebild i en mycket stor krets av vänner och kollegor.

Åke Troedsson invaldes 1982 som ledamot i Kungl. Skogs- och Lantbruksakademiens skogsavdelning. Under en period var han ledamot i Kommittén för kontakter med utländska ledamöter.

Baserat i huvudsak på invalsförslag och text av Torbjörn Larsson.

Jan-Åke Lundén

Ivar Virgin

Förre riksdagsledamoten och EU-parlamentarikern Claes Ivar Virgin, Mariedal, Lundsbrunn avled den 3 augusti 2019 i en ålder av 83 år. Han var född den 29 februari 1936 i Ova församling, Götene kommun.

Ivar Virgin sökte sig till Sjökrigsskolan där han tog sjöofficersexamen 1958. Han tjänstgjorde i den svenska marinen åren 1958 till 1962 och gjorde flera långresor, bland annat med Älvsnabben. Virgin avbröt den militära karriären 1962 och påbörjade samma år högskolestudier i ekonomi. Han återvände 1964 till familjegodset Mariedal i Skaraborgs län och övertog driften av gården. Samtidigt med ansvaret för driften av Mariedal slutförde han sin utbildning till civilekonom.

Ivar Virgin var styrelseledamot i flera företag och organisationer av betydelse för lantbruket i Skaraborg, bl.a. Västsvenska Lantmännen 1979–83 samt i Skaraborgsbanken. Han var även styrelseledamot i länsstyrelsen i Skaraborgs län från 1982.

Virgin blev tidigt politiskt engagerad i Moderata samlingspartiet, först i Götene kommun och senare i landstinget. År 1982 valdes han in i riksdagen, där han bland annat var vice ordförande i jordbruksutskottet. Som politiker var Virgin verksam bland annat inom miljö- och försvarsområdena och ledamot i försvarsutskottet samt miljö- och jordbruksutskottet.

När Sverige gick med i EU 1995 blev Ivar Virgin en av de första EU-parlamentarikerna och arbetade med bland annat klimat- och miljöfrågor på EU-nivå fram till 1999 då han avslutade sin politiska gärning som heltidspolitiker. Han var mycket engagerad i jord- och skogsbrukets lönsamhetsfrågor och även i forskningens roll för att öka produktivitet och resurseffektivitet. Han var också en av förespråkarna av en svensk hög koldioxidskatt, som han menade på sikt skulle gynna både klimat och jordbruk. Efter att han avslutat sina politiska uppdrag engagerade han sig starkt i försvarspolitik.

Virgin valdes 1990 in som korresponderande ledamot i Kungliga Örlogsmannasällskapet.

Ivar Virgin invaldes 1993 som ledamot i Kungl. Skogs- och Lantbruksakademins Allmänna avdelning.

Baserat i huvudsak på minnesordstext av Lars Hjertén med flera.

Bo Andersson

Sune Zachrisson

Förre stads- och landsantikvarien Karl Sune Ragnar Zachrisson, Vadstena, avled den 9 januari 2020 i en ålder av 87 år. Han var född den 28 januari 1932 i Örebro.

Sune Zachrisson växte upp i Vadstena och tog studentexamen 1952 vid Motala Högre Allmänna Läroverk. Därpå studerade han konsthistoria och etnologi vid Uppsala universitet och avlade fil. lic. examen i konsthistoria 1962.

Redan som 14-åring började Zachrisson guida turister i Vadstena. Efterfrågan var stor och verksamheten växte. Under gymnasietiden hade han flera anställda. Medan han studerade i Uppsala engagerade han sig alltmer i utforskandet av de äldre byggnaderna i Vadstena. När det gamla mentalsjukhuset år 1956 stod inför en ombyggnad till elevhem undersökte han byggnaden på eget initiativ. Han fann att byggnaden var äldre och historiskt mer värdefull än som var känt.

Med en licentiatexamen i bagaget arbetade Zachrisson som landsantikvarie i Gävleborg och som amanuens vid Riksantikvarieämbetet innan han 1966 blev landsantikvarie i Västerbottens län. Där verkade han till 1973 då han utsågs till stadsantikvarie i Stockholm. Två år senare (1975) utnämndes han till chef för Nordiska museet.

Zachrisson ägnade mycket tid åt att förverkliga den vision om ett museum för lantbrukshistoriska utställningar som hade diskuterats under lång tid. KSLA hade år 1969 donerat hela sin lantbrukssamling tillsammans med en summa pengar för ändamålet till Nordiska museet. Från 1988 fram till sin pensionering 1992 kunde Sune Zachrisson på heltid arbeta med Julita gård och dess museum, som dess första chef. Han lade bland annat grunden för att integrera gamla lantraser och växtsorter med Julitas kulturhistoria i museiverksamheten.

Sune Zachrisson var aktivt engagerad i flera styrelser och nämnder vilka värnar om Sveriges historia och kulturella arv såsom Hemslöjdsförbundet, Fideikommissnämnden och styrelsen för Skansen samt Statens genbanksnämnd. Zachrisson invaldes som ledamot i Kungliga Skytteanska Samfundet 1972 och Kungliga Gustav Adolfs Akademien för svensk folkkultur 1981.

Zachrisson medverkade bland annat i uppbyggnaden av KSLA:s historiska verksamhet rörande agrar- och skogshistoria under 1980-talet.

Sune Zachrisson invaldes 1991 som ledamot i Kungl. Skogs- och Lantbruksakademiens Allmänna avdelning.

Baserat i huvudsak på invalsförslag samt texter av Tord Eriksson, Åke Barklund m.fl.

Bo Andersson

Leif Zetterberg

Förre verkställande direktören, politikern och lantbrukaren Leif Rune Zetterberg, Övergran, Håbo, avled 13 november 2019 i en ålder av 70 år. Han var född den 25 mars 1949 i Grillby, Uppland.

Leif Zetterberg var bondson från Grillby och tog studentexamen i Enköping 1967. Han fick redan vid 18 års ålder ta ansvar för gården, när pappan dog. Samtidigt med arbetet på gården bedrev han fortsatta studier vid Uppsala universitet inom matematik, ekonomi och juridik.

Leif Zetterberg blev tidigt politiskt engagerad inom Centerns ungdomsförbund, först i Uppsala län och sedan på riksnivå som ombudsman och förbundssekreterare. Vid 27 års ålder värvades han 1976 av statsminister Thorbjörn Fälldin till statsrådsberedningen som politiskt sakkunnig och hade där olika roller fram till 1982. Inför folkomröstningen om kärnkraft 1980 var Leif Zetterberg kampanjsekreterare för Folkkampanjen Nej till kärnkraft. Under hela sin politiska karriär var Leif Zetterberg också en mycket engagerad och stark politiker kommunalt, först i Enköping och sedan i Håbo.

År 1983 anställdes Leif Zetterberg på LRF. Under de första åren var han starkt drivande i LRF-kampanjen "Jordbruk ger mat och jobb", som utöver livsmedelsproduktionen visade lantbrukets stora betydelse som jobbskapande näring inte minst för landsbygden. Efter att först ha blivit medlemschef blev han 1990 rekryterad som LRF:s VD och koncernchef. Det var

en omvälvande tid såväl inom organisationen som i jordbrukspolitiken, och Zetterbergs idériakedom och omvittnat effektiva ledarstil kom väl till pass.

Under hela sin karriär var Leif Zetterberg nära det praktiska lantbruket och marknaden. När han lämnade LRF år 2003 ägnade han sig åt familjens lantbruk i Övergran med bland annat får, hästar och konferensverksamhet.

Mellan åren 2006 och 2010 gjorde Leif Zetterberg comeback i rikspolitiken som statssekreterare åt infrastrukturminister Åsa Torstensson (C). Han var också engagerad i många styrelser, bland annat var han ordförande i Aktiebolaget Trav och Galopp.

Leif Zetterberg invaldes 1996 som ledamot i Kungl. Skogs- och Lantbruksakademiens Allmänna avdelning.

Baserat i huvudsak på invalsförslag samt minnesord av Mats Denninger med flera.

Bo Andersson

Minnesord över utländska ledamöter

Kenneth Domier

Professor emeritus, Dr. Kenneth Walter Domier, Edmonton, Canada avled den 7 mars 2020 i en ålder av 86 år. Han var född den 30 augusti 1933 i Norquay, Saskatchewan, Canada.

Kenneth Domier växte upp på ett lantbruk utanför Norquay. Efter high school fortsatte han studera vid University of Saskatchewan, Saskatoon och erhöll en M.Sc. examen i lantbruksteknik (Agricultural Engineering) 1957. Kort efter examen erhöll Domier tjänst som forskarasistent vid University of Manitoba, Winnipeg.

År 1967 disputerade Domier och erhöll Ph.D. i Lantbruksteknik vid Michigan State University, East Lansing, USA. Efter avlagd doktors-examen befordrades Domier till bitr. Professor (Associate Professor) vid University of Manitoba. Under perioden 1965 till 1969 var han tillförordnad institutionschef vid universitetets lantbrukstekniska institution. År 1969 erhöll Domier tjänst som professor och institutionschef för den lantbrukstekniska institutionen vid University of Alberta, Edmonton. Under studieåret 1974–75 var Domier gästforskare vid Jordbrukstekniska Institutet, Ultuna.

Kenneth Domiers forskning låg i gränslandet mellan lantbruksteknik och jordbearbetning, såsom såbäddspreparering och gödselns placering i förhållande till utsädet. Han studerade även dragmotstånd och kraftbehov för olika typer av jordbearbetningsredskap och bearbetningens effekt

på såbädd och grödors uppväxt. Därtill studerade han olika smörjoljors smörjande egenskaper vid stark kyla som är vanligt i Alberta och Canada. Domier deltog aktivt i vetenskapliga organisationer och skrev ett flertal föredrag och artiklar kring sin forskning.

Kenneth Domier pensionerade sig från sin tjänst som professor strax efter sin 60-årsdag varpå han verkade som professor emeritus vid University of Alberta. Domier hade Skandinaviskt påbrå på sin farmors sida och ett aktivt intresse för de skandinaviska länderna och var med och grundlade the Scandinavian Studies Association år 1990 i Alberta. Efter sin pensionering från tjänsten som professor engagerade han sig aktivt i föreningen samt i flera andra föreningar med Skandinavisk anknytning. Särskilt utvecklades kontakterna med Norge och de många norska ättlingar som finns i provin- sen. År 2019 tilldelades han Sankt Olavs medalj av kung Harald V för sina insatser för att utveckla kontakterna mellan Norge och Canada.

Kenneth Domier invaldes 1980 som utländsk ledamot i Kungl. Skogs- och Lantbruksakademiens Allmänna avdelning.

Baserat i huvudsak på invalsförslag av Sven-Uno Skarp, Åke Haraldson och Eric Johansson samt minnesord i Edmonton Journal.

Bo Andersson

Horst Eichhorn

Professor emeritus, AgrD och Dr.h.c Horst Hermann Georg Eichhorn avled den 20 september 2020 i en ålder av 92 år. Han var född den 21 november 1927 i Stauffenberg, Landkreis Giessen, Tyskland.

Efter grundläggande jordbruksutbildning och studentexamen vid Friedrich-Schiller-Universität i Jena 1946 följde lantbrukspraktik på en gård i Schweinfurt, Bayern. År 1950 påbörjade Eichhorn högskolestudier vid tekniska universitetet i München och dess lantbruksfakultet. År 1953 slutförde han sitt examensarbete inom lantbruksteknik och erhöll Diplomexamen. Efter examen arbetade Eichhorn som arbetsledare på två gårdar innan han 1954 en kort tid arbetade med lantbrukets energifrågor vid Büro Stuttgart und München.

År 1955 började han som forskningsassistent vid institutionen för lantbruksteknik vid tekniska högskolan i München-Weihenstephan. År 1958 disputerade han för sin doktorsexamen på avhandlingen *Erntehofdrusch und elektrische Energieversorgung*. Åren efter examen fortsatte han arbeta vid institutionen och år 1965 erhöll han docentkompetens och fick befattning som docent inom lantbrukets teknik och byggnader.

År 1971 kallades Horst Eichhorn till en tjänst som professor vid den lantbrukstekniska institutionen vid Justus-Liebig-Universität i Giessen där han stannade fram till sin pensionering 1993. Han medverkade i över tre

hundra vetenskapliga publikationer och författade även läroböcker i lantbrukets teknik och byggnader.

Eichhorn engagerade sig i flera vetenskapliga sällskap både nationellt och internationellt. Han utvecklade kontakter och vetenskapliga samarbeten med flera länder i Östeuropa men även i Asien och Afrika. Han erhöll flera förtjänstmedaljer och utsågs till hedersdoktor vid universitetet i Gödöllö, Ungern samt vid universitetet i Bonn.

Horst Eichhorn invaldes 1986 som utländsk ledamot i Kungl. Skogs- och Lantbruksakademiens Allmänna avdelning.

Baserat i huvudsak på invalsförslag av Olle Noren, Rolf Henriksson och Ingvar Jansson samt minnesord av Prof. Dr. Joybrato Mukherjee och Prof. Dr. Klaus Ede, Die Justus-Liebig-Universität Giessen.

Bo Andersson

Börje Gustafsson

Professor emeritus VMD Börje K Gustafsson, Urbana, Illinois, USA, avled den 5 januari 2020 i en ålder av 89 år. Han var född den 26 februari 1930 i Värnamo.

Börje Gustafsson avlade studentexamen i Växjö 1948 varpå följde studier vid Kungl. Veterinärhögskolan i Stockholm. Efter veterinärexamen 1960 blev han tidigt engagerad som lärare och forskare i reproduktionsbiologi vid Institutionen för obstetrik och gynekologi (OG).

Börje Gustafsson disputerade 1966 på en avhandling om bitestikels funktioner. Avhandlingen blev internationellt uppmärksam och han utnämndes 1967 till docent och klinikchef samt upprätthöll professuren under några år vid OG. 1975 var han gästprofessor vid University of Minnesota. Efter ett par år tillbaka vid OG återvände han till Minnesota. Detta inledde en lång internationell forskarkarriär.

År 1978 tillträdde Börje Gustafsson en tjänst som professor och chef för de kliniska institutionerna vid College of Veterinary Medicine, University of Illinois, Urbana-Champaign. Där moderniserade han undervisningen och gav forskningen i de kliniska ämnena ökad betydelse. Under tiden verkade han också som gästprofessor i Egypten 1982 och i Schweiz 1985–86.

År 1988 rekryterades Börje Gustafsson till Washington State University, College of Veterinary Medicine i Pullman, först som professor och sedan

under tio år som dekanus för College of Veterinary Medicine. Under sin tid som dekanus vid fakulteten ledde han en fundamental reformering av utbildningen och med stöd av donationer tillkom bland annat ett nytt undervisningsdjursjukhus och en anläggning för bioteknologisk sjukdomsforskning, viktiga faciliteter som lyfte fakulteten.

Efter sin pensionering återvände Börje Gustafsson år 2000 till University of Illinois som adjungerad professor. Där utvecklade han sina internationella samarbeten, bland annat genom bildandet av ett unikt nätverk av miljöforskare i länder runt Östersjön, de stora sjöarna i USA och även Victoriasjön i Östafrika. Under hans ledning skapades ett veterinärmedicinskt undervisningsprogram om Östersjöns ekosystem kopplat till ekologi och miljö. År 2002 erhöll Börje Gustafsson Peter Hernquists medalj i guld av Sveriges Veterinärförbund och 2017 blev han veterinärmedicine jubeldoktor vid Sveriges Lantbruksuniversitet.

Börje Gustafsson behöll genom åren kontakten med sina svenska veterinärkollegor, bland annat under årliga sommarvistelser på Österlen.

Börje Gustafsson invaldes 1997 som utländsk ledamot i Kungl. Skogs- och Lantbruksakademiens Allmänna avdelning.

Baserat i huvudsak på minnesord av Bo Crabo, Lars-Erik Edqvist, Stig Einarsson, Ulf Magnusson och Martin Wierup samt minnesord publicerade av University of Illinois, Urbana-Champaign.

Bo Andersson och Jan Philipsson

Robert Holzapfl

Präsident a.D. Der Bayerischen Landesanstalt für Wald und Forstwirtschaft, Dr. Robert Albert Holzapfl, Seehausen am Staffelsee, Tyskland, avled den 17 januari 2019 i en ålder av 87 år. Han var född den 6 december 1931 i Welden, Bayern, Tyskland.

Under åren 1951–56 genomgick Robert Holzapfl jägmästarutbildning vid universitetet i München, med kompletterande studier i Spanien, Jugoslavien och Grekland. Han avlade examen som jägmästare i statlig tjänst 1959 och samma år doktorsexamen med en avhandling om undersökningar beträffande ädelgranen. Vidare genomgick han sågverksutbildning 1959–61. Under åren 1961–67 tjänstgjorde han som assistent/revirförvaltare, speciellt med inriktning på utbildningsfrågor inom skogsförvaltning och sågverksrörelse samt forskning. Han fortsatte som chefsassistent vid universitetet i München, Institutionen för skogsskötsel och taxering 1967–70.

Robert Holzapfl var skogs- och senare även Lantbruksattaché vid Västtysklands ambassad i Stockholm 1970–76. Verksamhetsområdet var Sverige och Finland och 1970–72 även Norge. År 1976 utsågs han till avdelningschef vid Oberforstdirektionen i München.

Under sin tid i Sverige skaffade sig Robert Holzapfl god kännedom om Skogssverige som bara ett fåtal svenska skogsmän besatt. Han förmedlade omsorgsfullt sina kunskaper till sitt hemland. Genom en aktiv kontaktsamhet utvecklade han samarbetet mellan länderna inom skogssek-

torn. Hans insatser var högt uppskattade inom en stor krets av skogsfolk och han och hans hustru lämnade en stor vänkrets här i landet när han slutade sin tjänst som skogsattaché.

Robert Holzapfl erhöll 1976 Sveriges Skogsvårdsförbunds Guldkvist, som då aldrig tidigare kommit i fråga för utdelning till utländsk medborgare.

Robert Holzapfl invaldes 1977 som utländsk ledamot i Kungl. Skogs- och Lantbruksakademiens skogsavdelning.

Baserat i huvudsak på invalsförslag och text av Per Sköld.

Jan-Åke Lundén

Gerrit Meester

Professor emeritus Gerrit Meester, JG Oegstgeest, Nederländerna avled den 27 februari 2020 i en ålder av 75 år. Han var född den 11 september 1944 i Ommen, Nederländerna.

Gerrit Meester fick sin grundläggande akademiska utbildning vid lantbruksuniversitetet i Wageningen. Efter examen anställdes han vid Erasmus University Rotterdam och dess juridiska fakultet för att undervisa i ekonomi med tyngdpunkt på policyfrågor rörande europeiskt jordbruk.

Beroende på sitt starka intresse för jordbrukspolitiska frågor fick Gerrit Meester en forskartjänst vid Nederländernas lantbruksekonomiska forskningsinstitut (LEI). Han forskade där på olika policer för priser och inkomster inom jordbrukssektorn och deras inverkan på den gemensamma jordbrukspolitiken (CAP) i EU. Det resulterade 1985 i en doktorsavhandling vid lantbruksuniversitetet i Wageningen med titeln *Europe's Green Worries – three studies on effects of the European Agricultural policy*. I avhandlingen behandlade han bland annat balansen mellan tillgång och efterfrågan på jordbruksprodukter, särskilt mejeriprodukter, som det var stora överskott på och som ledde till höga kostnader för EU om man inte hade någon form av kvotssystem som begränsade produktionen.

Kort efter sin disputation bytte Gerrit Meester inriktning på sitt arbete från forskning till genomförande av jordbrukspolitiska beslut då han flyttade till Ministeriet för lantbruk, natur och livsmedelskvalitet. Under

sina år vid ministeriet kom han att vara rådgivare åt sex ministrar. Hans utgångspunkt var att jordbrukssektorn bör behandlas efter samma marknadsekonomiska principer som i samhället i övrigt, men där jordbrukets speciella marknadsförhållanden kan kräva särskilda styrmedel.

År 1992 återvände Gerrit Meester till sin roll som universitetslärare i lantbruksekonomi, nu vid Amsterdam School of Economics vid universitetet i Amsterdam. Han undervisade då om den europeiska gemenskapens integrationen vad avser jordbruks- och livsmedelssektorn. Gerrit Meester medverkade 2002 till genomförande av ett internationellt Masterprogram i ekonomi som inkluderade globala aspekter på livsmedelsförsörjning och livsmedelskvalitet, handel och miljöeffekter. Följaktligen utnyttjades hans expertis också i WTO-förhandlingarnas simuleringstudier.

Gerrit Meester invaldes 1997 som utländsk ledamot i Kungl. Skogs- och Lantbruksakademiens jordbruksavdelning.

Baserat i huvudsak på text från School of Economics vid Amsterdams universitet.

Jan Philipsson

Nikolay Moiseev

Professor emeritus, Nikolay Alexandrovich Moiseev, Pushkino, Pushinsky District, Moscow Oblast, Ryssland, avled den 23 juli 2020 i en ålder av 90 år. Han var född den 13 december 1929 i Yakutino, Grachevski district, Orenburg Oblast, Sovjetunionen.

Nikolay Moiseev utexaminerades 1954 från dåvarande Skogsfakulteten vid Forest Technical Academy, Leningrad. Han erhöll doktorsgrad i skoglig planering och skogsinventering 1976 och utsågs till professor 1987.

Nikolay Moiseev var ledamot av det ryska federala rådet för skoglig utveckling och expert åt ordföranden för det federala rådet och det tekniska rådet för den federala skogsmyndigheten (Rosleskhoz). Han ingick i redaktionsrådet för den ryska tidskriften för teoretiska och tillämpade vetenskaper och var även vetenskaplig rådgivare vid det ryska forskningsinstitutet för skogsskötsel och skoglig mekanisering (VNIILM).

Nikolay Moiseevs vetenskapliga intresseområden var skoglig planering, skogsekonomi, skogsförvaltning och nationell skogspolitik. Han var författare till mer än 500 vetenskapliga publikationer, inklusive 25 böcker, monografier, läroböcker, varav ett 20-tal publicerade utomlands, i ekonomi, förvaltning, nationell skogspolitik och skogslagstiftning. Nikolay Moiseev utsågs 1988 till ledamot av Sovjetunionens akademi för lantbruksvetenskap och 2013 till ledamot av den ryska vetenskapsakademien. Vidare utsågs han till "särskilt hedrad jägmästare", (Honored Forester) i ryska federa-

tionen 1979 och till ”särskilt hedrad vetenskapsman” (Honored Scientist) i ryska federationen 1999. Han utsågs till hedersdoktor vid St. Petersburgs skogstekniska universitet 2003 och var också hedersdoktor vid det tekniska universitetet i Dresden. Han var ledamot i akademien för vetenskap och skriftspråk i Finland och i italienska skogsakademien.

Nikolay Moiseev hedrades med Sovjetunionens orden Red Banner of Labour 1979, G. Cotta Medal 1986 och G. F. Morozov Gold Medal 2003.

Nikolay Moiseev invaldes 1995 som utländsk ledamot i Kungl. Skogs- och Lantbruksakademiens skogsavdelning.

Baserat i huvudsak på text från Siberian Journal of Forest Science.

Jan-Åke Lundén

Erkki Oksanen

Förre verkställande direktören Erkki Hemmo Oksanen, Helsingfors, Finland avled den 20 augusti 2020 i en ålder av 93 år. Han var född den 29 november 1926 i Jyväskylä, Finland.

Erkki Oksanen avlade studentexamen i Jyväskylä 1945 varpå följde studier på agroforstlinjen vid Helsingfors universitet. Efter grundexamen bedrev han under 1952 fortsatta studier i lantbruksteknik vid Michigan State University, USA. År 1953 tillträdde han tjänst som lärare i Lantbrukets arbetsvetenskap och maskinlära vid Helsingfors universitet. Där fick Oksanen även möjlighet till fortsatta studier och forskning och 1963 avlade han en doktorsexamen.

År 1972 utnämndes Erkki Oksanen till biträdande professor i Lantbruksteknologi vid Helsingfors universitet, där han verkade till 1978. Då anställdes Oksanen i Arbetseffektivitetsföreningen och 1981 utnämndes han till dess verkställande direktör. Organisationen är riksomfattande med forskning samt rådgivning till jord- och skogsbrukare i Finland.

Erkki Oksanen har publicerat ett flertal artiklar och skrifter om jordbrukets effektivisering och rationalisering. Han erhöll många förtroendeuppdrag i finska myndigheter för forskning och utveckling inom jordbruket. Han var även engagerad i internationella organ inom jordbruksforskningen. Han utsågs tidigt till sekreterare i Nordiska Jordbruksforskarens Förening

(NJF) sektion för teknik och var under perioden 1975–79 sektionens ordförande. År 1979 utsågs han till ordförande i NJF.

Erkki Oksanen gjorde sig känd i Finland och internationellt som en skicklig forskare och administratör. Förutom sitt nordiska engagemang inom NJF var han många år verksam inom den internationella lantbrukstekniska föreningen Commission Internationale de Génie Rural (CIGR). Han anlätades även av FAO beträffande jordbrukets energifrågor.

Erkki Oksanen invaldes 1982 som utländsk ledamot i Kungl. Skogs- och Lantbruksakademiens Allmänna avdelning.

Baserat i huvudsak på invalsförslag av Rolf Henriksson, Olle Norén, Jan Persson, Sven-Uno Skarp samt Kjell Svensson

Bo Andersson

Louis Ollivier

Förre forskningschefen Louis Ollivier, Jouy-en-Josas, Frankrike, avled den 22 juli 2020 i en ålder av 86 år. Han var född den 5 januari 1934 i Frankrike.

Louis Ollivier tog sin akademiska grundexamen vid Institut Agronomique National Paris-Grignon (nuv. AgroParisTech) och 1957 tog han sin Master-examen vid den världsledande institutionen för husdjursgenetik vid Iowa State University, USA, under prof. Jay L. Lush.

Efter studierna i USA anställdes Louis Ollivier vid INRA (det nationella institutet för lantbruksforskning) i Jouy-en-Josas i närheten av Versailles. Han blev där en av grundarna av INRA:s sektion för husdjursgenetik. Han blev chef för svinavelsforskningen och spelade en ledande roll för utvecklingen av de franska svinavelsprogrammen.

Louis Ollivier blev internationellt känd för sina arbeten om den genetiska variationens betydelse för selektion av önskvärda egenskaper i optimalt utformade avelsprogram. Han publicerade 1981 standardverket "Elements of Quantitative Genetics" och i början av 1980-talet blev han ledare för INRA:s sektion för kvantitativ och tillämpad genetik, en position han innehade 10 år. Samtidigt hade INRA utvecklats till Europas största statliga institut för jordbruksforskning.

Under perioden 1991–96 verkade Louis Ollivier som redaktör för den internationella vetenskapliga tidskriften "Genetics-Selection-Evolution"

samtidigt som han fortsatte att fram till sin pensionering vara en ledande forskare i bl.a. arbeten för kartläggning av grisens genom och karaktärisering av grisens genetiska diversitet. Flera av dessa stora projekt genomfördes på europeisk nivå med Louis Ollivier som initiativtagare.

Louis Ollivier var mycket aktiv inom den europeiska organisationen för forskningssamverkan på husdjursområdet, EAAP (European Federation for Animal Science) och var under åren 1993–2002 ordförande för EAAP:s arbetsgrupp för studier av husdjurens genetiska resurser.

Louis Ollivier var också en flitig föredragshållare vid internationella husdjurskongresser. Han var en flitig skribent och hade en omfattande publikationslista och verkade som mentor för många unga forskare.

År 1993 belönades Louis Ollivier med EAAP:s högsta vetenskapliga utmärkelse, ”The Leroy Fellowship Award”. Han var även ledamot av den franska lantbruksakademien.

Louis Ollivier invaldes 1998 som utländsk ledamot i Kungl. Skogs- och Lantbruksakademiens jordbruksavdelning.

Baserat i huvudsak på textmaterial från EAAP.

Jan Philipsson

Marian Truszczyński

Professor dr. hab. Marian Janusz Truszczyński, Pulawy, Polen, avled den 8 juni 2020 i en ålder av 90 år. Han var född den 21 juli 1929 i Lubawa, Polen.

Marian Truszczyński avlade veterinärexamen 1953 vid lantbruksuniversitetet i Wrocław. Han disputerade 1959 på en avhandling med inriktning på veterinärmedicinsk mikrobiologi, varefter han under två år var stipendiat vid Rockefeller Foundation i USA. Han utnämndes till dr. habil (docent) 1963 och professor i veterinärmedicinsk mikrobiologi och epizootologi 1968. Under åren 1972–2001 var han chef för Statens veterinärmedicinska institut i Pulawy.

Marian Truszczyński har en mycket omfattande vetenskaplig produktion och är författare till många vetenskapliga artiklar och ett flertal läroböcker, bland annat *Veterinary Bacteriology*. Han har främst genomfört studier av olika djurpatogener som *Salmonella* spp., *Escherichia coli* och toxinframkallande svampar.

Under åren 1973–82 var han vice ordförande och 1982–2003 ordförande i OIE:s (World Health Organization) standardkommitté, där han avsevärt bidragit till standardiseringen av laboratoriemetoder för diagnosticering av infektionssjukdomar hos djur.

Marian Truszczyński var ledamot av många vetenskapliga kommittéer och sällskap såsom den polska Vetenskapsakademiens kommitté för mikrobiologi och bioteknik, ledamot av den polska Vetenskapsakademien och dess presidium samt vice ordförande i dess Lublin-avdelning. Han var vidare ledamot av den polska Konst- och Vetenskapsakademien, Leopoldina, och i den tyska Vetenskapsakademien.

För sina insatser har Marian Truszczyński erhållit en rad både internationella och nationella utmärkelser, såsom OIE:s guldmedalj (1995), särskilda priser från Vetenskapsakademiens jord- och skogsbruksavdelning (1963), från Ministern för vetenskap, högre utbildning och teknik (1984), från Polska veterinärvetenskapsföreningen (1986) och från Premiärministern (1994). Han erhöll 1988 Kommendörskorset av Polonia Restituta-orden.

Marian Truszczyński har promoverats till hedersdoktor vid tre polska universitet: University of Life Sciences i Lublin (1994), University of Life Sciences i Wrocław (1995) och University of Warmia and Mazury i Olsztyn (1998).

Marian Truszczyński invaldes 1996 som utländsk ledamot av Kungl. Skogs- och Lantbruksakademiens jordbruksavdelning.

Baserat på uppgifter hämtade från polska källor på internet.

Jan Philipsson

Masanao Umebayashi

Professor emeritus Masanao Umebayashi, Tsu, Japan avled den 27 maj 2020 i en ålder av 86 år. Han var född den 11 augusti 1933 i Tokyo, Japan.

Masanao Umebayashi, växte upp i Tokyo där han tog studentexamen 1952. Därpå följde studier vid Tokyo universitets lantbruksvetenskapliga fakultet med inriktning mot markvetenskap, analytisk kemi och miljökemi. Efter grundexamen 1956 erhöll Umebayashi anställning som forskare vid Lantbruksministeriet i Tokyo med inriktning mot markens bördighet.

År 1963 övergick Umebayashi till en lärartjänst vid Mie University. Där kunde han utveckla sin forskning och utnämndes 1967 till biträdande professor, innan han år 1969 disputerade på sin avhandling *Studies on Aminoacylases in Higher Plants*.

Masanao Umebayashi arbetade aktivt med att utveckla olika analystekniker rörande detektering av tungmetaller i mark och växter. Hans arbeten gjorde honom till en efterfrågad gästföreläsare även vid många universitet utanför Japan. Han besökte Sverige vid flera tillfällen. Under 1974 var han åtta månader vid Sveriges lantbruksuniversitet, innan han under kortare perioder även gästföreläste vid universitet i Österrike, Frankrike, USA, Australien och Nya Zeeland.

Under åren 1979–80 gjorde Masanao Umebayashi en ny föreläsningsturné till ett flertal länder. Denna gång stannade han i Sverige under en fyra-

månadersperiod. Under den resan gjorde han även jämförande studier av utbildning och forskning inom markanvändning och miljövetenskap.

Masanao Umebayashi hade under alla år Mie University som bas för sin forskning. Med finansiellt stöd av Japanska myndigheter utvecklade han under sina resor ett starkt internationellt nätverk med inriktning mot analysmetoder för detektering av tungmetaller i livsmedel och miljö, liksom miljöeffekter av bland annat kvävegödsling och kväveurlakning vid risodling.

Masanao Umebayashi invaldes 1980 som utländsk ledamot i Kungl. Skogs- och Lantbruksakademiens Allmänna avdelning.

Baserat i huvudsak på invalsförslag av Lennart Hjelm m.fl.

Bo Andersson

Alfabetisk förteckning över ledamöter avlidna 2003–2020

Hedersledamöter

	<i>Dödsdatum</i>
Ackerfors Hans	25/12 2017
Aldén, Håkan	6/11 2010
Curman, Johan	22/9 2007
Diouf, Jacques	17/8 2019
Dyrendahl, Ivar	1/6 2006
Ehrenberg, Carin	7/10 2012
Fajersson, Fajer	26/4 2007
Gesslein, Sven	20/3 2007
Hansson, Bo	8/1 2010
Hjelm, Lennart	5/8 2009
Hoppe, Gunnar	24/1 2005
Renborg, Ulf B:son	16/4 2013
Tamm, Carl Olof	13/9 2007

Svenska ledamöter

	<i>Dödsdatum</i>
Abelin, Hans Henrik	23/12 2019
Andersson, Arne	14/7 2003
Andersson, Bengt	22/4 2004
Andersson, Folke	15/11 2016
Andersson, Sigvard	22/12 2004
Andersson Sigvard	27/3 2017
Andersson, Sven-Olof	14/2 2004
Andersson, Thorsten	21/7 2011
Andrén, Thorsten	21/10 2009
Arnborg, Tore	22/10 2007
Arnell, Anders	20/4 2003
Arrhenius, Erik	4/4 2012
Arvidsson, Helge	16/3 2014
Asp, Nils-Georg	1/6 2012
Axelsson, Bo	23/9 2015
Axelsson, Sven-Åke	22/9 2018

Bennet, Bengt	6/5 2009
Bennet, Wilhelm	9/4 2020
Berggren, Carl-Fredrik	27/5 2016
Berglund Olle	23/2 2018
Berglund, Sven	27/2 2005
Bergman, Fritz	3/8 2014
Bernström, Peter	5/3 2003
Beskow, Carl Jakob	13/3 2005
Björck, Lennart	8/9 2011
Bodegård Johan	31/8 2017
Bosemark, Olle	17/6 2017
Brännäng, Eskil	10/1 2016
Bäckström, Sixten	12/11 2004
Carlborg, Gunnar	25/5 2007
Christoffersson, Lennart	8/5 2004
Claesson, Olof	11/4 2013
Dahlberg, Gunnar	22/6 2019
Danell, Birgitta	20/10 2005
Dyrendahl, Sven	24/8 2004
Ebbersten, Sten	7/11 2020
Edlund, Erik	13/4 2005
Eidmann, Hubertus	6/8 2020
Ekelund, Hans	19/3 2004
Ekelund, Sigvard	17/6 2005
Eklind, Jan-Robert	14/1 2010
Eklund, Bo	3/10 2006
Ekman, Jacob	30/3 2009
Embetsén, Sven	13/4 2003
Enander, Gunnar	26/12 2014
Ericson, Börje	16/12 2004
Erlansson, Sverker	29/1 2013
Fahlgren, Svante	16/5 2007
Falk, Eric	31/5 2013
Fernqvist, Ingevald	21/12 2009
Forssblad Lars Henrik	3/2 2017
Francke, Robert	25/8 2006
Friberg, Per	7/3 2014

Gripenberg, Nils	7/5 2012
Gustafsson, Henry	6/6 2014
Göransson, Gert	26/2 2006
Hagberg, Arne	18/1 2011
Hagner, Stig	16/1 2003
Hakelius, Olov	24/6 2014
Hedström, Bo S	15/4 2016
Hemming, Jan-Gerhard	25/9 2019
Henriksson, Rolf	1/7 2010
Herland, Erik	17/8 2013
Hjalmarsson, Bo	27/2 2011
Holmström, Sven	19/11 2007
Hugoson, Göran	16/5 2020
Håkansson, Sigurd	3/6 2018
Håstadius, Birger	8/3 2010
Insulander, Karl-Gustaf	31/3 2007
Johanson, Stefan	31/12 2018
Johansson, Arne	19/12 2009
Johansson, Nils	29/11 2007
Johansson, Stig	23/8 2019
Jonsson, Bengt	8/4 2012
Jonsson, Erik	2/4 2005
Jonsson, Sven V	6/10 2006
Jonsson, Yngve	27/1 2019
Jähkel, Carl	1/9 2011
Järvi, Torbjörn	3/6 2016
Kennedy, Douglas	21/8 2007
Kinch, Gunnar	7/10 2018
Kuylentjerna, Göran	22/3 2013
Lagerfelt, Bleckert	1/5 2020
Landqvist, Nils	2/10 2010
Larsson Einar	26/8 2018
Larsson, Gerhard	27/5 2012
Larsson, Gunny	8/5 2004
Larsson, Lars-Olof	13/4 2015
Larsson, Magnus	11/11 2019
Larsson, Rune	7/8 2012

Larsson, Sven-Gunnar	3/1 2010
Lidén, Carl-Johan	2/2 2019
Lilliehöök, Lennart	13/1 2019
Lindén, Stig	17/1 2016
Linder, Harald	1/1 2009
Lindsten, Klas	12/3 2012
Linnér, Harry	15/6 2020
Lotse, Erik	25/8 2015
Lovang, Torbjörn	3/2 2009
Lovén, Henrik	9/4 2012
Lundquist, Kjell	9/9 2011
Lundström, Kerstin	24/3 2015
Lönner, Göran	3/4 2020
Mac Key, James	23/2 2016
von Malmberg, Göran	22/2 2006
Matérn, Bertil	14/10 2007
Mattsson, Jan O	26/10 2020
Moback, Jan	20/7 2012
Möller, Göran	28/12 2018
Nilsson, Bruno	17/9 2017
Nilsson, Gerda	10/10 2008
Nilsson, John-Erik	24/2 2016
Nilsson, Thorsten	21/2 2006
Nordén, Fritz	12/5 2003
Nordenfalk, Johan	14/12 2020
Nordin, Birgitta	8/7 2017
Nordlander, Carl-Henrik	22/12 2003
Norén, Olle	13/9 2012
Nykvist, Nils	13/11 2015
Ohlsén, Börje	29/8 2018
Ohlson, Ragnar	21/6 2019
Olsson, Gösta	8/11 2009
Olsson, Owe	19/10 2008
Oredsson, Ingmar	5/4 2009
Ottosson, Lennart	1/12 2013
Paulsson, Valfrid	18/12 2006
Persson, Jan	8/11 2016

Persson, Sigurd	21/6 2011
Pettersson, Harry	18/11 2015
Pettersson Jan	20/8 2017
Pettersson, Olle	19/9 2005
Pålsson, Boo	13/3 2011
Ramel, Hans	26/5 2009
Rask, Lars	13/4 2018
Rendel, Jan	18/5 2019
Remröd, Jan	7/2 2015
Remvig, Stig	21/12 2003
Renlund, Gösta	12/2 2007
Rättzén, Bengt	28/1 2005
Samuelsson, Ove	24/1 2011
Schotte, Lennart	30/6 2005
von Segebaden, Gustaf	7/9 2011
Sidh, Birgitta	21/8 2020
Sillerström, Erik	8/3 2011
Sköld, Per	6/2 2008
Sorte, Per	6/10 2016
StAAF, Anders	14/5 2003
StAAF, Lars Olof	21/11 2018
Steenberg, Börje	17/1 2015
Swedborg, Erik	5/9 2007
Svensson, Kjell	1/11 2007
Svensson, Sven-Rune	29/1 2013
Sydow von, Hugo	16/5 2018
Säfvestad, Vikar	20/1 2012
Söderberg, Ingvar	2/2 2018
Tegnell, Ingemar	13/1 2017
Theander, Olof	14/4 2014
Thomke, Sigvard	1/2 2008
Troedsson, Tryggve	10/9 2010
Troedsson, Åke	31/10 2019
Trolle-Löwen, August	18/7 2009
Tågmark, Sven	18/11 2008
Ulfsparre, Carl	21/10 2006
Utterström, Carl	22/5 2010
Vallgård, Ingemar	11/12 2013
Virgin, Ivar	3/8 2019

Wachtmeister, Arvid	11/5 2004
Waldebring, Börje	13/2 2013
Wergens, Bo	4/6 2014
Westöö, Gunnel	31/7 2007
Wibe, Sören	29/12 2009
Willén, Paul	30/3 2016

Zachrisson, Sune	9/1 2020
Zetterberg, Leif	13/11 2019

Åkerhielm, Carl-Gustaf	9/1 2016
------------------------	----------

Öhrn, Ingemar	20/4 2018
---------------	-----------

Önnesjö, Karl Erik	12/11 2003
Östberg, Martin	16/4 2014

Utländska ledamöter

Dödsdatum

Aavatsmark, Ivar	29/8 2004
Ahlgren, Henry L.	22/1 2004
Andersen, Sigurd	31/5 2005

von Barner, Helmuth	18/6 2007
Blöndal, Sigurður	26/8 2014
Borlaug, Norman	12/9 2009
Bützow, Nils-Eric	4/7 2011

de la Chapelle, Gustaf	21/4 2012
Dam Kofoed, Axel	10/5 2011
Dellenbach, Pierre	21/1 2003
Dirksen, Gerrit	31/8 2015
Domier, Kenneth	7/3 2020

Eichhorn, Horst	20/9 2020
-----------------	-----------

Gustafsson, Börje K	5/1 2020
---------------------	----------

Hagman, Max	9/5 2008
Hanf, Claus-Hennig	18/12 2005
Harcharik, David A.	3/12 2014
Heinoinen Reijo	30/10 2013

Holmsgaard, Erik	9/1 2009
Holstener-Jørgensen, Helge	23/7 2010
Holtzapfel, Robert	17/1 2019
Jamt, Ottar	23/7 2014
Jarvis, Paul G.	5/2 2013
Kramer, Horst	18/10 2015
Kristoffersen, Trygve	11/5 2009
Kuusela, Kullervo	30/11 2003
Lukinov, Ivan	4/12 2004
Maltry Werner	25/1 2017
Mastenbroek, Cornelius	9/2 2011
Meester, Gerrit	27/2 2020
Moiseev, Nikolay	22/7 2020
Mückenhausen, Eduard	6/2 2005
Neimann-Sørensen, Agner	29/10 2014
Oksanen, Erkki	20/8 2020
Ollivier, Louis	22/7 2020
Paatela, Juhani	23/9 2008
Pohtila, Eljas	10/3 2014
Pöyry, Jaakko	8/9 2006
Reed, Les	11/6 2017
Ringen, John	25/3 2007
Rønde Kristensen, Helge	28/11 2008
Rønningen, Knut	3/2 2020
Samset, Ivar	26/8 2014
Sandvik, Olav	16/2 2010
Seip, Hans Kristian	8/10 2012
Singh, Dhyan Pal	maj 2012
Sirén, Gustaf	11/5 2008
Solberg, Peter	14/1 2005
Soumela Samuli	16/3 2012
Stuart, William B.	5/3 2013
Sumelius, Henrik	24/10 2006
Sydow von Hugo	16/5 2018

Trajkovski Viktor	19/4 2018
Tuherm, Henn	12/5 2016
Truszczyński, Marian	8/6 2020
Umabayashi, Masano	27/5 2020
Vetter, Heinz	14/2 2015
Walter-Jørgensen, Aage	5/11 2009
Wolski Tadeusz	11/3 2005
Zobel, Bruce J	2/2 2011
Østebrot, Akse	6/5 2012